

[Ugrás a tartalomra](#)

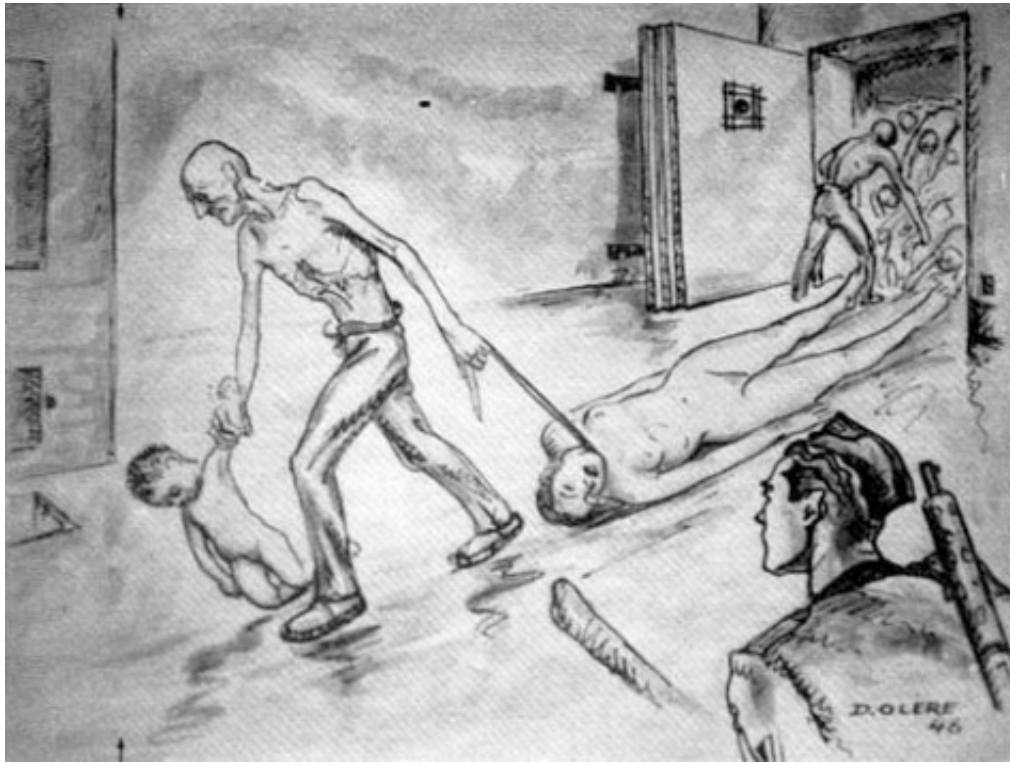
[Ugrás a kereséshez - gyorsbillentyű = s](#)

Hollókoszt

[Amerikai orvosi folyóirat cáfolja a holohazugságot](#)

Posted in [Hírek](#) by admin on július 12, 2009

Az American Journal of Emergency Medicine elnevezésű amerikai orvosi folyóirat 2000. márciusi száma cikket közölt Egy hidrogén-cianid okozta mérgezési eset címmel. A szerzők nyilván nem gondoltak arra, hogy amit leírnak, megcáfolja a holokausztvallás számos téziséét. /Mert ha gondoltak volna rá, nem számolnak be erről az esetről./

A cikkben részletes beszámolót kapunk arról, hogy egy hongkongi vegyi üzemben egyik este elfelejtettek lefedni három kisebb tartályt, amelyekben hidrogén-cianidot tartalmazó anyagot tároltak. Másnap az üzem egyik 19 éves női dolgozóját eszméletlenül találták abban a szobában, ahol a tartályok álltak. A hölgy négy órán keresztül volt a helyiségben. A cég igazgatója, aki egyébként orvosi végzettséggel rendelkezik, “elviselhetetlen szagot” érzett a raktár mellett lévő irodájában. Átment a szomszéd helyiségbe, megtalálta a földön fekvő eszméletlen lányt, és gyorsan a szabad levegőre vitte. Hívta a mentőket, tűzoltókat, majd visszament a raktárba, kinyitotta az összes ablakot. Körülbelül 10 percet töltött el a mérges gázzal teli helyiségben. Ezt követően arról panaszkodott, hogy erősen szédül, és rosszul érzi magát, úgyhogy kórházba kellett szállítani. Ami a lányt illeti, 15 órán keresztül mesterségesen lélegeztették, hosszú ideig öntudatlan volt, azonban néhány napon belül talpra állt, és visszanyerte egészségét.

A helyszínre érkezett tűzoltók közül négyen szintén rosszul lettek, annak ellenére, hogy teljes védőfelszerelésben és maszkban léptek be a helyiségbe, ahol 20-30 percig dolgoztak. Égett az arcuk, szédültek, fáj a fejük, csípett a szemük, gombócot éreztek a torkukban, úgyhogy mind a négy tűzoltót orvosi ellátásban kellett részesíteni. Egy 50 éves kollégájuk pedig a helyiségtől nagyjából 30 méterre tartózkodott, azonban nem viselt védőfelszerelést és maszkot. Őnála is ugyanazok a tünetek jelentkeztek, mint társainál, úgyhogy kórházba kellett szállítani.

Az orvosi szaklap az alábbi következtetéseket vonja le: “A mentőegység tagjainak, illetve a tűzoltóknak teljes védőfelszerelést kell viselniük hasonló esetekben. A hidrogén-cianid ugyanis felszívódik a bőrön át, illetve a nyálkahártyákon keresztül is. A tűzoltók ruházata nem volt tökéletes, ugyanis a füleiket szabadon hagyta. A mérgezést szenvedett tűzoltók esetében a felszívódás bőrfelületen keresztül történt. De a mérges gáz még a ruhán is képes áthatolni... A tanulság az, hogy olyan védőfelszerelésben szabad csak hidrogén-cianiddal telített helyiségbe belépni, amely teljes mértékben elfedi a testet.”

Ha három kis méretű tartályból kiszabaduló hidrogén-cianid ilyen súlyos tüneteket okozott a helyiségbe belépő tűzoltók esetében, akkor vajon a náci lágerekben működő állítólagos gázkamrákba belépő, és a holttestek elszállításának feladatával megbízott úgynevezett Sonderkommando tagjai – akik a legtöbb állítólagos szemtanú elmondása szerint nem viseltek semmiféle maszkot és védőfelszerelést – miképpen maradtak egyáltalán életben? A kérdés annál is inkább jogos, mivel a 2-3000 elgázosított tetemének kivonszolása bizony félóránál is jóval tovább tarthatott, sokan pedig nem lehettek az egység tagjai a rettenetesen zsúfolt helyiségben. Arról nem is beszélve, hogy az úgynevezett szemtanúk szerint a Sonderkommando percekkel az elgázosítás befejezése után megkezdte a halottak kivonszolását. /Germar Rudolf revizionista történész egyébként bebizonyította, hogy ha igaz lenne a holovallás papjainak állítása, mely szerint a gázkamrákban bent lévő 2-3000 ezer ember 20-30 pec alatt meghalt, akkor ahhoz olyan mennyiségű hidrogén-cianidra lett volna szükség, amely még akkor is veszélyes lett volna a Sonderkommando tagjaira, ha azok védőfelszerelést és gázálcot viselnek./

Rudolf Höss, az auschwitz-i tábor egykori parancsnoka a nürnbergi törvényszék előtt erőszakkal kicsikart “vallomásában” azt mondta, hogy a Sonderkommando tagjai ettek (!) és cigarettáztak (!), miközben vonszolták ki a kamrából a tetemeiket. Vagyis nem volt rajtuk maszk. Gideon Greif Könnyek nélkül sírtunk című könyvében “szemtanúk” szavait idézi. Egy Abraham Dragon nevű egykori auschwitz-i fogoly, aki magát a Sonderkommando tagjának hazudta, a következőket mondta a szerzőnek: ”Egyszerű, hétköznapi, civil öltözéket viseltünk. A nadrágunkon vörös csík volt, a felső ruhánk hátsó részén pedig egy vörös kereszt. Fejünkön kék színű sapka volt. A Sonderkommando minden tagja ugyanilyen ruhában dolgozott.” /Greif könyvének angol nyelvű kiadása, 2005. 142. old./

Egy másik “tanú”, Eliezer Eisenschmidt a következőket nyilatkozta: “Civil ruhát hordtunk, a nadrágunkon vörös csík húzódott, így könnyebb volt az egység tagjait felismerni. De persze csak egyféle ruházatunk lehetett.”/235. old./

Érdemes még feljegyezni Grief interjút egy Josef Sacker nevű hazudozóval:

“Kérdés: Volt egyenruhájuk? Milyen öltözéket viseltek a Sonderkommando tagjai?

Válasz: Egyszerű, hétköznapi ruhában voltunk.

Kérdés: Hogy nézett ki az öltözék, amit hordtak?

Válasz: Egyszerű, mindennapi ruha volt rajtunk, amely Kanadában készült.” /106. old./

Fent látható David Olere nevezetes rajza, amely “ismeretterjesztő” könyvekben, tankönyvekben is feltűnik az emberiség hülyítése céljából. A Sonderkommando egyik tagja félmeztelenül vonszolja ki a megölt foglyok tetemeit a gázkamrából. Védőfelszerelés, maszk nincs rajta.

A maszkkal és védőfelszereléssel ellátott hongkongi tűzoltók 10-20 perccel azután léptek a helyiségbe, hogy az üzem igazgatója kinyitotta az összes ablakot. A Sonderkommando tagjai pedig civil ruhában vagy félmeztelenül mentek be a ki nem szellőztetett gázkamrákba, néhány perccel, más leírások szerint pedig 20-30 perccel a gyilkos művelet befejezése után. Ráadásul sokkal keményebben kellett dolgozniuk a rosszul táplált, legyengült foglyoknak a hidrogén-cianiddal lényegesebben telítettebb helyiségben, mint a biztosan nem éhező, fizikailag jó állapotban lévő hongkongi tűzoltóknak. Ennek ellenére soha senki sem számolt be az állítólagos szemtanúk közül arról, hogy a Sonderkommando tagjai közül bárki is rosszul lett volna. /Egyedül Nyiszli Milkós említi Mengele boncolóorvosa voltam című könyvében, hogy voltak, akik “fuldokolva köhögtek”./

Felettébb furcsa.

Miként az is különös, hogy a gázkamra nyitott ajtaján át sem áramlott ki a halálos gáz, pedig a hongkongi esetben a raktártól 30 méterre álló tűzoltónál is jelentkeztek a mérgezési tünetek. Márpedig a gázkamra ajtaja bizony igencsak hosszú ideig nyitva kellett legyen, hiszen a 2-3000 holttest elszállítása sokáig, talán egy óráig, vagy jóval tovább is eltarthatott. Egyetlen magyarázat lehetséges: az auschwitz-i gázkamrák környékén 1942 és 44 között a fizika, kémia és biológia törvényei érvényüket veszítették.

Ilyen felszerelésben léptek a hidrogén-cianiddal telített helyiségbe a hongkongi tűzoltók. Ennek ellenére 20-30 perc munka után rosszul lettek, úgyhogy orvosi ellátásban kellett őket részesíteni. Bezzeg a Sonderkommando tagjai félmeztelenül, civil ruhában mentek be a gázkamrákba, de semmi bajuk sem esett...

Perge Ottó – Kuruc.info

Tagged with: [gázkamra](#), [hidrogéncianid](#), [orvos](#), [vizsgálat](#)

[leave a comment](#)

Holokauszt-bűnözés: Anna Frank naplója is hamisítvány

Posted in [Cikkek](#) by admin on július 10, 2009

Az igaz történelmet ismerőknek már rég nem újdonság, hogy a holokauszt-hiedelem egyik sarokkövének számító Anna Frank napló is úgy igaz mint a gázkamrákról, vagy az emberek zsírjából főzött szappanról, bőrukából készített lámpaernyőkről kitalált legendák. Olvasónk Robert Faurisson revizionista professzor tanulmánya nyomán egy kiváló összeállítást készítve precízen bemutatja az iromány ellentmondásait, kíméletlenül rávilágítva a hamisra, miközben egy cseppet sem törődik a hazugságot terjesztők és abból fényűzően megélők érzékenységével. Nekünk nem is maradt más dolgunk, mint örömmel közzétenni.

(Dobszay Károly bajtársunknak, a revizionista történetírást részleteiben ismerő szakértőnek a tanulmány végén található utószavát kiemelten ajánljuk olvasóink figyelmébe.)

(Kuruc.info)

A történet: Anna Frank tizenháromtól tizenöt éves koráig, 1942. június 14-étől 1944. augusztus 1-jéig írja elhíresült naplóját. A naplóból megismerhetjük az Amszterdamban élő Frank család és négy másik zsidó történetét, akik huszonöt hónapon keresztül (1942. július – 1944. augusztus) rejtőzködnek a megszálló németek elől az Otto Frank irodája mögött található melléképületben, az úgynevezett hátsó traktusban.

Ezen időszak alatt valósággal élve eltemetkeznek: nem mehetnek ki az utcára, napközben nem nézhetnek ki az ablakon, lábujjhegyen járnak és suttognak, nehogy a szomszédok vagy a főépületben tartózkodók meghallják vagy meglássák őket. A rejtőzködésben Otto Frank alkalmazottai (Elli, Miep, Kraler, Koophuis) és néhány barátjuk (Henk, Miep férje és Vossen úr, Elli apja) segíti az üldözötteket. Végül valaki beárulja őket, így 1944. augusztus 4-én a rendőrség betör a búvóhelyre, a nyolc rejtőzködőt, valamint Kralert és Koophuist elhurcolják. Anna (ahogy anyja és nővére is) tífuszban hal meg a bergeni koncentrációs táborban 1945 márciusában, tizenöt évesen.

Apja, Otto Frank túléli az internálást, visszatér Amszterdamba, ahol volt alkalmazottja, Miep átnyújtja neki lánya naplóját, amit a letartóztatást követően a földön heverő papírok között talált meg. Otto Frank elolvassa a naplót, és úgy dönt, hogy közreadja. Néhány apróbb módosítást végez rajta (így például kihagyja a szexuális természetű utalásokat), de lényegében az eredeti szöveg kerül közlésre. A Napló először hollandul jelenik meg 1947-ben.

Anna Frank sorsa megrázta az egész világot. A Naplót becslések szerint 22 millió példányban adták ki világszerte, számos országban – például Németországban és Hollandiában – kötelező iskolai olvasmány, színdarab és film is készült belőle. A közvéleményre gyakorolt hatását tekintve a Napló fontosabb, mint a nünbergi per – ahogy a hírhedt “nácivadász”, Simon Wiesenthal nyilatkozta egyszer. Az épület, ahol Anna a családjával rejtőzködött, ma múzeum.

A hamisítvány első kiadásai

Eddig a történet. Egyetlen kis probléma van vele: A Napló – ahogy azt Robert Faurisson, a lyoni egyetem professzora bebizonyította – kétséget kizáróan hamisítvány.

Itt érdemes leszögezni azokat a tényeket, amiket senki nem von kétségbe:

- Anna Frank valóban létezett.
- A letartóztatás valóban megtörtént.
- Anna nővérel és anyjával együtt koncentrációs táborban halt meg tífuszban.
- A család egy ideig a Prinsengracht 263. melléképületében, az úgynevezett hátsó traktusban élt.
- Anna valószínűsíthetően tényleg naplót vezetett.

Ennyiben a fenti történet helytálló. Ami a történetben nem igaz:

- A közvélemény által ismert Naplót nem Anna Frank, hanem apja, Otto Frank írta (talán mások segítségével, ezt nem tudjuk). Az Anna által írt napló vélhetően olyan, amilyen egy tizennégy éves gyerektől elvárható.
- Feltételezhetjük, hogy a Frank család a német megszállás idején igyekezett feltűnés nélkül élni, talán rejtőzködött is, de a huszonöt hónapos “élve eltemetkezés” hazugság, hatásvadászat, amit Otto Frank talált ki.

A bizonyítékok

Otto Frank, egy hétpróbás csaló a holoparbólOtto Frank haláláig makacsul megtagadta, hogy az általa őrzött naplót tüzetes vizsgálatnak vessék alá. Egyedül a Német Szövetségi Nyomozóhivatalnak engedélyezett egy rövid vizsgálatot 1980-ban. A Nyomozóhivatal megállapította, hogy az állítólag Anna Frank által írt szöveg egy részét golyóstollal írták, ami csak 1951 óta kapható kereskedelmi forgalomban, így ezek a részletek semmiképpen sem Anna Frank kezétől származnak.

Otto Frank hazudott, amikor azt állította, hogy a Nyomozóhivatalnak átadott napló a lánya írása. Ez már önmagában elég lenne, hogy leleplezze a hamisítás tényét, de aki még kételkedne, annak álljanak itt a további bizonyítékok.

(Az alábbiakban Faurisson professzor rendkívül alapos vizsgálataira támaszkodom. A rövidség kedvéért jónéhány kérdéssel nem foglalkozom, mint például Anna folyton változó kézírása, a tüzelőanyag rejtélye,

egyéb tanúk stb. Aki többet szeretne megtudni a témáról, az megtalálhatja Faurisson írásait angolul a www.ihr.org –on, a Napló magyar fordítása pedig letölthető a www.mek.oszk.hu –ról.)

A. SZÖVEGKRITIKA

A Napló szövegét elemezve rengeteg képtelenséget, önellentmondást és valószínűtlenséget találunk.

1. A ZAJOK REJTÉLYE

A szövegből világosan kiderül, hogy a rejtőzködőknek nappal és éjszaka is teljes csendben kell lenniük. Nappal lábujjhegyen járnak és suttognak, reggel fél kilenc után tilos vizet folytatni és a WC-t lehúzni. Ha idegen van az alsó szinten, még suttogni sem lehet. A zaj még este is veszélyes, mert „megeshetik, hogy valaki meghall benünket”. Így például köhögni még éjszaka sem szabad. Akik meghallhatják őket: az ugyanazon az emeleten dolgozó raktári munkások, a takarítónő, a vevők és az alkalmazottak a földszinti üzletből, az első emeleti irodába betévedő idegenek, a szomszéd házakban dolgozó munkások és a szomszéd házak lakói. Nézzünk meg néhány idézetet a Naplóból:

1942. július 11, szombat

A személyzet munkaidő után nemigen tartózkodik ezekben az épületekben, de azért mégis megeshetik, hogy valaki meghall bennünket. Ezért megtiltottuk Margot-nak, hogy éjszaka köhögjön, bár alaposan meghűlt, s nagy adag kodeint ettünk vele.

Különb is reszketünk, hogy a szomszédok meglátnak vagy meghallanak bennünket. (...) Napközben állandóan lábujjhegyen járunk és suttogva beszélgetünk, nehogy meghallják a raktárban.

1942. szeptember 29, kedd

A múlt héten szerelő járt a földszinten és iroda W. C.-jének vízvezeték- és lefolyó csövét áthelyezte az előszobába. (...) Az volt a borzasztó, hogy egész nap csendben kellett ülnünk s még csak nem is beszélgethettünk. (...) Hiszen más napokon is csak suttogni szoktunk, de meg se mukkanni, meg se moccanni még ennél is tízszer rosszabb. Háromnapi lapítás után már fáj és teljesen elzsibbadt a hátsórészem; csak az esti torna segített rajta.

1942. november 19, csütörtök

Dussel már érkezése napján mindenfélét kérdezett tőlem. Például, hogy mikor szokott jönni a takarítónő, mikor lehet fürödni, mikor szabad a W. C.-re menni. Hiába nevensz, mert ezek a problémák egy rejtekhelyen nem is olyan egyszerűek. Napközben nemigen csaphatunk zajt; a kívülállókra, például a takarítónőre, mindnyájunknak tekintettel kell lennünk.

1943. március 25, csütörtök

Valahányszor Van Daan hangosabban köhögött, mi ketten ónagyságával majd meghaltunk félelmünkben. (...) Ezenkívül egyikünknek eszébe jutott az a lehetőség, hogy az egyik szomszédos raktárház raktárnoka még bent dolgozhatott, s mi a nagy izgalomban a vékony falakon áthallatszó zajról nem tudtuk megállapítani, honnan származott.

1943. augusztus 23, hétfő

Csitt, apa, csendesen, Ottó, pszt... Pim! Fél kilenc; gyere onnan, ne folyasd tovább a vizet; csendesebben járj! – Így szólongatjuk apát, aki a mosdóban van. Amikor a toronyóra elüti a fél kilencet, neki már a szobában kell ülnie. Attól kezdve tilos vizet folytatni és a W. C.-t meghúzni. Csendnek kell lenni. Ha az irodában még senki nincs, annál jobban behallatszik minden zaj a raktárba.

1943. december 22, hétfő

Ha köhögési ingerem volt, gyorsan a takaró alá bújtam s igyekeztem – amennyire tudtam – megnyugtatni a gégémet.

1944. április 11, kedd

Egymás lélegzetvételét figyeltük s nem mozdultunk. Léptek a házban, az irodában, a konyhában, azután... a mi lépcsőnkön. Olyan csendben ültünk, hogy hallhattuk egymás lélegzését s nem moccantunk. Valaki bement az irodába, aztán a konyhába, végül feljött a lépcsőn s a forgószeleken matatott. (Az emeleti búvóhelyen hallják, hogy valaki egy szinttel lejjebb járkal. A falak valóban nagyon vékonyak – H.G.)

Ezek után a zajok listája igencsak meglepő:

1942. július 10, péntek

Egész nap csak rakosgattunk: dobozból ki, szekrénybe be, szöveget vertünk a falba...

1942. július 11, szombat

...s ha Van Daanék is megérkeznek, deszkát hozunk le a padlásról, összetákolunk még néhány szekrényt és egyéb, mutatós bútordarabot...

1942. szeptember 2, szerda

A Van Daan házaspár csúnyán összeveszett. Sose láttam ilyet, mert apának és anyának eszébe nem jutna így kiabálni. (...) Vidáman beszélgetve fogyasztottuk vacsoránkat, amikor hirtelen átható fütty hallatszott. Letettük a villát és sápadt, rémült arccal néztünk egymásra. Aztán a kályhacsövön keresztül meghallottuk Peter hangját: (Peter az emeletről kiabál le a kályhacsövön keresztül – H.G.)

Hát akkor nem megyek le. Jó? – Van Daan felugrott. Asztalkendője lerepült a földre s rákvörös arccal kiáltotta: – Most aztán elég!

1942. november 9, hétfő

A hat zacskóból ötlet ép bőrrel fel is érkezett, de amikor a hatodikot vitte, az alsó varrat kirepedt s nem is egyszerű zápor, hanem jégeső módjára zúdult a magasból a lépcsőre. A zsákban mintegy ötven font bab volt s olyan nagy csörömpölést csapott, mintha bekövetkezett volna az ítélet napja. A földszinten azt gondolhatták, hogy a roskatag ház a fejükre zuhan. Szerencsére idegenek nem tartózkodtak a házban. (Honnan tudja, hogy a földszinti üzletben nem tartózkodtak idegenek? – H.G.) Peter előbb megrémült, aztán kitört belőle a kacagás.

1943. augusztus 5, csütörtök

Ma pedig beszéljünk a déli ebédszünetről. Ilyenkor az egész társaság fellelegzik, mert a raktárból hazamennek a munkások. Fent őnagysága egyetlen megmaradt szőnyegét porszívózza... (Nyilván lábujjhegyen tologatja a porszívót is – H.G.)

1943. augusztus 4, szerda

Hogy mégis fogalmad legyen róla, hogyan élünk, időnként leírom, hogyan töltjük napjainkat: (...) A nappaliban szörnyű recsegés, ropogás. Margot kinyitotta harmonika-ágyát.

(...) Fejünk felett mennydörgésszerű robaj. Őnagysága ágyát az ablakhoz húzzák (Nem, nem emelik. Húzzák – H.G.)

(...) Leengedem az elsötétítő függönyt. Jóéjszakát. Negyedórán keresztül ágyrecsegés, kopott rugók csikorgása. Aztán minden csendes, kivéve, amikor a fenti lakótársak összevesznek az ágyban (Olyan hangosan veszekednek, hogy Anna egy szinttel lejjebb is hallja – H.G.)

(...) Háromnegyed hét: Trrrrr... a vekker, amelynek megvan az a hajlandósága, hogy a nap bármely órájában megszólaljon...

1943. október 29, péntek

Megint hangos veszekedés volt Van Daan úr és a felesége között. (...) El sem tudod képzelni, hogyan ordított, toporzékolt és szitkozódott. Félelmetes volt. Családom visszafojtott lélegzettel állt lesben a lépcsőfeljártnál, hogy végső szükség esetén szétválassza őket. Olyan izgalmas és idegesítő volt a sok sírás, visítás, hogy aznap este zokogva feküdtem le.

1943. december 6, hétfő

Harsány kacagás következett, mert mindenki felfedezte a kosárban a saját cipőjét.

1944. február 23, szerda

...mikor Peter elment fát vágni, már tudtam, hogy nagyszerű fiú.

Felszaladt a padláslépcsőn. Én követtem. Amíg a fát vágta, teljes negyedóra hosszat, egyikünk se szólalt meg. A helyemről figyeltem. Szemmel láthatóan elkövetett mindent, hogy jól vágja a fát, csakhogy lássam, milyen erős. Közben a nyitott tetőablakon kinéztem Amszterdamra.

1944. február 28, hétfő

Peter nem jött hozzám, amikor felmentem a manzárdra, hanem a padlásra kalapált valamit. Minden kalapácsütés egy-egy darabot tört le a bátorságomból s még jobban elszomorított.

1944. május 10, szerda

Hangos csetepatét hallottam, s végül leszaladtam a lépcsőn.

1944. április 11, kedd

Vasárnap este nyolckor Peterrel felmentünk a padlásra. (...)

Háromnegyed kilenckor Van Daan úr felfütyült hozzánk (az emeletről a padlásra – H.G.) s érdeklődött, nincs-e nálunk Dussel úr párnája.

2. A FÜGGÖNYÖK REJTÉLYE

A rejtőzködők mindjárt érkezésük napján tiltakoztak függönyöket aggatnak az ablakokra. Az ember azt hinné, ez a legbiztosabb módja, hogy elárulják az érkezésüket a szemben lakóknak, az épület ugyanis lakatlan volt, és az ablakokon nem volt semmi... De ez hagyján, ennél izgalmasabb kérdés, hogy akkor ott van napközben a függöny vagy sem?

1942. július 11, szombat

Mindjárt az első napon függönyöket varrtunk. Tulajdonképpen nem is függönyökről, hanem csak egy-egy kartonmaradékról van szó, mindegyik más méretű, minőségű és mintázatú. Apával ketten ügyetlenül, ferdén varrtuk őket össze. Ezeket a műremekeket rajzszögekkel erősítettük az ablakkeretekre, s többé le se kerülhetnek onnan, míg rejtekhelyünkön tartózkodunk.

1942. november 28, szombat

Napközben egy centiméternyire sem húzhatjuk félre a függönyt, a sötétben azonban nem történhetik baj.

1943. augusztus 4, szerda

Negyed nyolc: Újabb ajtónyikorgás. Most Dussel megy mosdani. Végre egyedül. Félrehúzom az elsötétítő függönyt... A hátsó traktus új napra virrad.

1943. augusztus 10, kedd

Korán reggel felkelni se kellemes. Gyorsan ki szoktam ugrani az ágyból. – Úgyis mindjárt visszafekszel – biztatom magam. Az ablakhoz megyek, leveszem az elsötétítő függönyt...

3. A SZEMÉT REJTÉLYE

A rejtőzködők elégetik a szemetet, hogy el ne árulják a jelenlétüket. Felmerül a kérdés, hogy vajon egy lakatlannak tartott épületből felszálló füst nem ugyanolyan árulkodó jel?

A Napló szerint 1942. október 30-án gyűjtanak be először. Vajon mit csináltak 116 napon keresztül a szeméttel?!

1942. október 29, csütörtök

Holnap fűtünk be először, majd nyelhetjük a sok füstöt. Ugyanis már réges-régen nem tisztították ki a kéményt, de hát reméljük, hogy azért lesz huzatja!

1943. május 18, kedd

Bár az idő elég enyhe, minden második nap befűtünk. El kell égetnünk a zöldség hulladékot meg a szemetet, nehogy feltűnjék a munkásoknak, hiszen a legkisebb elővigyázatlanság is könnyen vesztünket okozhatja.

4. A FORGÓSZEKRÉNY REJTÉLYE

Figyelem, az egész Napló legnagyobb képtelensége következik! (Ami nem kis szó...) Bemutatkozik a forgószekrét, ami eltakarja a hátsó traktusba vezető ajtót.

1942. augusztus 21, péntek

„Odúnk” csak most lett ám „igazi” rejtkehely. Kraler úr ugyanis jónak látta, hogy egy szekrényel eltakarja a hozzánk vezető ajtót, mert az elrejtett kerékpárok miatt igen gyakori a házkutatás. Persze olyan szekrényel, amely forgatható és úgy nyílik, mintha ajtó volna. A szekrényt Vossen úr készítette. Időközben ugyanis elárultuk neki, hol vagyunk, s ő nagyon szívesen támogat bennünket.

1943. február 27, szombat

A háztulajdonos anélkül, hogy megkérdezte volna Koophuist vagy Kralert, eladta a házat. Egy reggel egyszerre csak beállított az új tulajdonos s egy építésszel megtekintette az épületet. Szerencsére Koophuis úr is jelen volt s mindent megmutatott a hátsó traktus kivételével. Azt a kifogást használta, hogy otthon felejtette a kulcsot. Az új házigazda nem kérdezősködött tovább. Remélem, nem jön vissza és nem akarja megnézni a hátsó traktust, mert akkor azután bajba kerülne.

Az új tulajdonos, aki egy építésszel – és nyilván a ház tervrajzával – érkezik, lemond arról, hogy megnézze, mit is vett! Az elkövetkezendő másfél évben nem is bukkan fel többet. Az építésznek nem tűnik fel, hogy az egyik folyosó ajtó helyett szekrényben végződik, ami a folyosó ottlétét teljesen értelmetlenné teszi!

1944 áprilisában betörnek a raktárba, kijön a rendőrség. A rendőrnek gyanús, hogy a két épületet összekötő folyosó egy szekrényhez vezet – minden épelméjű embernek az lenne – matat is egy keveset a szekrényen, majd tudomásul veszi, hogy a hátsó traktus emeleti részének egyáltalán nincs bejárata, és távozik...

1944. április 11, kedd

Valaki bement az irodába, aztán a konyhába, végül feljött a lépcsőn s a forgószekrét matatott. Ezek a másodpercek leírhatatlanok. (...) Még kétszer matattak a szekrényen. Aztán valami leesett. Most távolodtak a lépések. Egyelőre meg voltunk mentve. Hátunkon végigfutott a hideg. Valamelyikünknek hangosan vacogott a foga. Mintha csak megnémultunk volna. (...) Lent a házban is csend volt. Az előszobában, közvetlenül a szekrény előtt égve hagyták a villanyt. Talán bizony gyanús volt nekik a szekrény? Vagy egyszerűen elfelejtették leoltani? Vajon visszajön-e még a rendőrség?

Itt említsük meg a WC-k rejtélyét is. Ahogy azt a Naplóban közölt tervrajzon láthatjuk – és amit Faurisson helyszíni vizsgálata is megerősített – az egész épületben nincs máshol WC, csak és kizárólag a hátsó traktusban az első, illetve második emeleten.

Joggal feltételezhetjük, hogy a második emeleti raktárban dolgozó munkások a második emeleti WC-t használták, az lévén hozzájuk közelebb. Nos, ha így tettek, igencsak furcsállhatták, hogy a hátsó traktusba vezető ajtót 1942. április 8-a után zárva találták. 1942. augusztus 21-e után meg azzal az érdekes jelenséggel szembesültek, hogy az ajtó szekrényé változott. (Ez az átváltozás egyébként a takarítónőt is meglephette némileg.)

Emlékszünk? A rejtőzködők azért égetik el a szemetet is, nehogy felkeltsék ezeknek a munkásoknak a

gyanúját...

1943. május 18, kedd

Bár az idő elég enyhe, minden második nap befűtünk. El kell égetnünk a zöldség hulladékot meg a szemetet, nehogy feltűnjék a munkásoknak, hiszen a legkisebb elővigyázatlanság is könnyen vesztünket okozhatja.

5. A ZÖLDSÉGES REJTÉLYE

A sarki zöldséges nagy mennyiségű zöldséget szállít nekik, mindig a déli munkaszünet alatt, hogy a raktári munkásoknak ne tűnjön fel. Nehéz elhinni, hogy a zöldséges az éhező Amszterdamban, a déli órákban otthagyja az üzletét, és feltűnés nélkül nagy zsák krumplikat szállíthat egy olyan házba, ahol csak irodák és raktárak vannak. Bizonyára találkozna a vevőivel, akik megkérdeznék, hová viszi. Egy kérdés: Ha a zöldséges rendszeresen szállít, miért van az, hogy a krumpli mindig rohad?

1943. április 27, kedd

Tizennégy napja spenótot ebédelek salátával. A húsz centiméter hosszú krumpli édes ízű, minden darab rohad.

1944. április 11, kedd

A krumplikereskedő bizonyára feltételezi, hogy itt vagyunk, s éppen ezért mindig a déli munkaszünet alatt szállítja ide a krumplit. Derék ember!

1944. május 3, szerda

Ma rohadt salátából készült főzeléket ebédeltünk. A salátán kívül legfeljebb csak spenótot kapunk s romlott krumplit eszünk hozzá. Ugye, pompás étrend?

1944. május 8, hétfő

A gyomrunk folyton korog, ami nem csoda, hiszen napról napra (a vitaminok miatt) félig nyers spenótot és romlott krumplit ebédeltünk.

1944. május 9, kedd

Kraler úr azzal a hírral állított be ma délben, hogy B.-né, aki azelőtt az üzlet alkalmazottja volt, jövő héten minden délben két órakor az irodába jön kávézni. Mit szólsz ehhez? Akkor azután senki se járhat fel hozzánk, a zöldséges nem hozhatja a krumplit.

1944. május 25, csütörtök

Ma reggel elhurcolták a zöldségesünket, mert két zsidót bújtatott(...) A szegény zöldségest mi is nagyon nélkülözzük. A lányok nem győzik és nem is tanácsos, hogy ők cipeljék a rengeteg krumplit a házba. Most majd még kevesebbet eszünk.

6. A SZÜLETÉSNAPOK REJTÉLYE

Azt gondolnánk, hogy abban az ingerszegény környezetben, amelyben a rejtőzködők élnek (nem mehetnek ki az utcára, nem nézhetnek ki az ablakon stb.), a születésnapok különös jelentőséggel bírnak, mert némi változatosságot hoznak az életükbe. Anna viszont meglepően következetlenül számol be a születésnapokról: ha éppen ír róluk, részletesen leírja az ajándékokat is, máskor teljesen elfelejti őket. Nézzük személyekre lebontva (— olyan időpontot jelöl, ami a Napló intervallumán kívül esik: 1942. jún.– 1944. aug.) :

Szül. nap 1942 1943 1944

Anna: jún. 12. beszámoló beszámoló beszámoló

Apa: máj. 12. — —- semmi beszámoló
 Anya: ? semmi semmi semmi
 Margot: feb. 16. — —- semmi rövid utalás
 Van Daanné: szept. 29. beszámoló beszámoló — — —
 Van Daan úr: ? semmi semmi semmi
 Peter : nov. 8. beszámoló semmi — — —
 Dussel: ? semmi semmi semmi

Látható, hogy Anna Van Daannéről (akit meglehetősen utál) mindkét évben hűségesen megemlékezik, míg a saját családtagjairól nem. Ha nem is lehetetlen, legalábbis életszerűtlen.
 Olvassuk el, micsoda lakomát csapnak csapnak apa születésnapján:

1944. május 13, szombat

Tegnap ünnepeltük apa születésnapját, s ugyancsak tegnap volt szüleim tizenkilencedik házassági évfordulója.

Apa Koophuistól Linné életrajzát, Kralertől egy természetről szóló könyvet, Dusseltől A vízre épült Amszterdam című művet kapta ajándékba.

Van Daan, a kiváló kirakatrendező, feldíszített egy óriási dobozt, s három tojást, egy üveg sört, egy üveg joghurtot meg egy zöld nyakkendőt tett bele. Mellette elég szegényesen hatott a mi ajándékunk – egy üveg cukorszirup. Az én rózsáim pompásan illatoztak, Miep és Elli vörös szegfűcsokrának viszont nem volt szaga.

Ezenkívül 50 szelet torta is érkezett. Nagyszerű!

Apa mézeskaláccsal kínálta vendégeit. Az urak sört, a hölgyek joghurtot ittak. A vendéglátás tehát kitűnően sikerült.

Érdekes, hogy ez a tizennégy éves kislány, aki a családjával együtt már legalább egy hete éhezik, és csak rohadt zöldséget eszik ebédre, csak a bejegyzés végén, mintegy mellékesen ír az 50 szelet tortáról. Még azt sem említi, kitől kapták. Spártai jellem...

1944. május 3, szerda

Ma rohadt salátából készült főzeléket ebédeltünk. A salátán kívül legfeljebb csak spenótot kapunk s romlott krumplit eszünk hozzá. Ugye, pompás étrend?

1944. május 8, hétfő

Bizony folyt a nyálunk, hiszen reggelenként csak két kanál kását kapunk. A gyomrunk folyton korog, ami nem csoda, hiszen napról napra (a vitaminok miatt) félig nyers spenótot és romlott krumplit ebédelünk. Éhes gyomrunkba egyre csak salátát, spenótot és újra spenótot hajítunk.

7. A GYÜMÖLCSÖK REJTÉLYE

Bár a szövegből megtudhatjuk, hogy az alapvető élelmiszereket, (hús, cukor, tej, sajt, vaj stb.) már 1942 óta csak jegyre adják, a város éhezik, a Frank család rohadt krumplit eszik, Elli még mindig tud egy kis szőlőt szerezni – 1943 júliusában Amszterdamban. 1944-ben még egy kis citrom is kerül az asztalra. A déligyümölcs-import az általános éhínség ellenére is zavartalannak tűnik.

1943. július 23, péntek

Elli gyümölcsöt is tud nekünk szerezni. Hogy mibe kerül? A szőlő kilója öt forint, az egres fontja hetven cent, az őszibarack darabja ötven cent, a sárgadinnye kilója egy forint ötven.

1944. április 4, kedd

Előbb Peternél ültem és küzdöttem a könnyeimmel, utána a citrompuncs elfogyasztásakor Van Daannal

nevetgéltem.

8. AZ ABLAKOK

A ablakokat csak éjszaka szabad kinyitni, nehogy valaki meglássa a rejtőzködőket. (Emlékszünk a függönyökre, amik le se kerülhetnek az ablakokról, míg ők ott tartózkodnak?) Lássuk a szöveget:

1944. február 23, szerda

Közben a nyitott tetőablakon kinéztem Amszterdamra, végig a háztetőkön, egészen a látóhatárig, amely olyan halványkék volt, hogy szinte beleolvadt az összképbe.

1944. június 14, szerda

Például pünkösdkor, amikor pedig nagy volt a hőség, este leküzdöttem az álmoságot, csak azért, hogy fél tizenkettőkor a nyitott ablaknál nézhessem a holdat. Sajnos, hiába hoztam meg ezt az áldozatot, mert olyan világos volt, hogy nem mertem a nyitott ablakhoz állni.

(Esetleg felmehetett volna a padlásra, és kinézhetett volna a tetőablakon, ami úgy tűnik, nappal is nyitva van – H.G.)

1944. április 19, szerda

Van-e nagyobb élvezet ezen a világon, mint a nyitott ablakon át kitekinteni a szép természetre, hallani a madárkák énekét, arcomon érezni a nap melegét s közben egy kedves fiút ölelni?

1944. június 14, szerda

Sajnos, odajutottam, hogy csak a poros ablakon és a mocskos függönyön keresztül élvezhetem a természetet s még így is csak néhanapján.

1943. május 18, kedd

Saját szememmel láttam német és angol repülőket heves légi harcát. Néhány szövetséges repülőnek bizony ki kellett ugrania az égő repülőgépből. (Honnan látta Anna a légi harcot? A poros ablakon és a mocskos függönyön keresztül? Végig lehet nézni ilyesmit úgy, hogy az ember ki sem hajol az ablakon? – H.G.)

1943. november 3, szerda

A porszívó tönkrement. Ezentúl a szőnyeget minden este egy öreg kefével kell csukott ablakoknál, fülledt melegben, mesterséges világításnál letisztítani (Kellemetlen lehet. Kissé meglepő, hogy Amszterdamban november 3-án fülledt meleg van – H.G.)

9. A BEHÍVÓ REJTÉLYE

1942. július 8, szerda

Valamivel később Margot jelent meg feldúltan a konyhaajtóban. – Behívó érkezett apának az SS-től – suttogta. (...) Mikor aztán kettesben ültünk hálószobánkban, Margot megmondta, hogy nem is apának szól a behívó, hanem neki. Most még jobban megrémültem. Margot még csak tizenhat éves; ilyen fiatal lányokat is elszakítanak a családjuktól?

Valóban furcsa, hogy az egész családból csak a tizenhat éves Margot-t hívja be az SS. Még furcsább, hogy a behívónak később semmilyen következménye nem lesz, Anna többé nem is tesz említést róla. A legfurcsább viszont az, hogy Otto Frank, bár több mint egy éve készül az elrejtőzésre, a saját irodájának épületét választja búvóhelyül. Ha valaki családostul elszökik a rendőrök elől, vajon melyik az a két hely, amit a rendőrség rutinszerűen meglátogatna? Az egyik nyilván az illető otthona. A másik? Lehet találgatni...

1942. június 5, szombat reggel

- Hiszen tudod, Anna – felelte apa kissé izgatottan – hogy már több mint egy éve ruhaneműt, élelmiszert

és bútort helyeztünk el az ismerősöknél. Nem akarjuk, hogy a holmink a németek kezére jusson, s még kevésbé szeretnénk, ha elhurcolnának bennünket. Inkább önszántunkból tűnünk el s nem várjuk meg, míg értünk jönnek.

10. A BICIKLIK REJTÉLYE

A szövegből megtudjuk, hogy a zsidóknak be kellett szolgáltatniuk a kerékpárjaikat, anyáét ismerősöknek adták megőrzésre, Annéét még húsvétkor ellopták. Ennek ellenére Anna júniusban vidáman pedálozik imádói kíséretében, akiknek szintén megvan még a biciklijük, bár feltételezhetően ők is zsidók, hiszen a zsidó líceumba járnak.

A család később feltűnő sárga csillagot viselve, gyalogosan baktat a rejtekhelyre, ugyanis tilos bármiféle járművet igénybe venniük, kivéve Margot-t, aki – feltehetőleg szintén feltűnő sárga csillagot viselve – biciklivel karikázik a búvóhelyre.

Felmerül a kérdés: jó ötlet így provokálni a rendőrséget, pont akkor, mikor a család rejtőzni megy? Hogyhogy Margot-nak – egyedülként a családban – még mindig megvan a biciklije? Az övét miért nem adták oda megőrzésre, ahogy anyáét?

1942. jún. 20, szombat

1940-ben azután véget értek a Hollandiában töltött nyugalmas idők: előbb kitört a háború, majd jött a kapituláció, a németek bevonultak Hollandiába, és elkezdődött a zsidók üldözése. Viseljenek a zsidók sárga csillagot! Szolgáltassák be kerékpárjaikat!

1942. június 20, szombat

Azt hiszem, kissé meglep Téged, Kittym, a tény, hogy kislány létemre imádókról beszélek. Sajnos, nemigen térhetünk ki előlük a mi iskolánkban (a zsidó líceumban – H.G.). Egy fiú megkérdi például, hogy biciklijén hazakísérhet-e, mire igent mondom, s egymás mellett karikázva beszélgetni kezdünk. Tíz esetből kilencben biztosra vehetem – és ez számomra elég kellemetlen -, hogy az illető fiú nyomban belém szeret és nem tágít mellőlem. Idővel persze lelohad ez a szerelem, főleg, mert nem sokat törődöm a perzselő pillantásokkal, hanem vidáman tovább pedálozok.

1942. június 30, kedd

Pedig mindenhová gyalog járok ebben a hőségben. Csak most jöttem rá, milyen nagyszerű intézmény a villamos, főként a nyitott kocsi, de hát ezt az élvezetet nem nekünk, zsidóknak tartják fenn. Jó nekünk gyalogosan is. (...) A húsvéti szünidő alatt ellopták a biciklimet, anyámét pedig apa ismerős keresztényeknek adta oda megőrzésre.

1942. július 8, szerda

Margot teletömte iskolakönyvekkel a táskáját, kihozta a garázból a kerékpárját s Miep mögött elkarikázott előttem ismeretlen tájak felé.

1942. július 9, csütörtök

Így baktattunk tehát a szakadó esőben apa, anya meg én; kezünkben iskolatáska és szatyor, színültig teletömve a beledobált holmival. A kora reggeli órában a gyárakba siető munkások szánakozva néztek ránk. Arckifejezésük elárulta, mennyire sajnálják, hogy tilos bármiféle járművet igénybe vennünk. A feltűnő sárga csillag helyettünk is beszélt.

1942. július 10, péntek

Margot a kerékpárján jóval előbb megérkezett és már várt bennünket.

1942. augusztus 21, péntek

Kraler úr ugyanis jónak látta, hogy egy szekrénnel eltakarja a hozzánk vezető ajtót, mert az elrejtett

kerékpárok miatt igen gyakori a házkutatás.

1942. augusztus 14, péntek

Van Daan beszámolóján nagyszerűen mulattunk, de még jobban derültünk az emberek képzelőtehetségén, mert megtudtuk, hogy egyik rokonunk menekülésünk reggelén mind a négyünket kerékpáron látott elrobogni. (Rokon, tehát nyilván maga is zsidó, így tudja, hogy a zsidóknak be kellett szolgáltatniuk a kerékpárjaikat. Ezért nem állíthatna ilyen képtelenséget – H.G.)

11. A PONTOS IDŐ REJTÉLYE

A szomszédos templom harangját elviszik, ezután a rejtőzködők sosem tudják a pontos időt. Úgy tűnik, senkinek sincsen órája...

1943. augusztus 10, kedd

Egy hét óta sosem tudjuk a pontos időt. Drága Westertoren-harangunkat – valószínűleg háborús célokra – elvitték, s azóta se éjjel, se nappal nem tudjuk, hogy pontosan hány óra.

1943. augusztus 4, szerda

Háromnegyed hét: Trrrrrr... a vekker, amelynek megvan az a hajlandósága, hogy a nap bármely órájában megszólaljon (akkor is, ha megkérik rá, sőt néha anélkül is). Kraak... Van Daan úr felkel.

12. ANNA SZEMÉLYISÉGE

Anna személyisége önmagában is elég lenne, hogy kétségeket ébresszen az olvasóban. Már 13 évesen úgy fogalmaz, mint egy hivatásos író:

1942. jún. 20, szombat

„A papír türelmesebb az embereknél.” Ez a mondás járt az eszemben, amikor egy szép napon, kissé borongós hangulatban, unottan kezembe tettem az arcom s még ahhoz is lusta voltam, hogy eldöntsem, elmenjek-e vagy otthon maradjak. Csak ültem egy helyben és tépelődtem. A papír valóban türelmes. Nem szándékom, hogy ezt a keményfedelű füzetet, amely a kevély „napló” névre hallgat, valaha is elolvastassam valakivel, hacsak nem találok egyszer majd olyan barátot vagy barátnőt, aki valóban érdemes rá, mást meg ugyan miért is érdekelne.

Érdeklődési köre is különbözik egy kissé a hasonló korú gyerekekétől:

1943. március 27, szombat

A gyorsírás tanfolyamot bevégeztük. (...) Imádom a mitológiát, főként a görög-római isteneket.

1944. április 6, csütörtök

Elsősorban is írni szeretek, de hát ez csak nem számít kedvtelésnek.

Nr. kettő: családta-kutatás. Újságokban, könyvekben és régi papírok között kutatom a francia, német, spanyol, angol, osztrák, orosz, norvég és holland uralkodó család leszármazását. (Hogyan jut hozzá Anna újságokhoz és régi papírokhoz? – H.G.)

(...) Huzamosabb idő óta jegyzeteket készítek minden olyan életrajzról vagy történelmi műről, amely a kezembe kerül. Több történelmi eseményt át is fogalmaztam. (...) Harmadik kedvtelése természetesen a történelem. (...) Már alig várom azt a napot, amikor végre a nyilvános könyvtárban bogarászhatok. (...) Negyedik kedvtelése a görög és a római mitológia. Ehhez is vannak könyveim. (...) További kedvtelése a filmszettek, valamint családunk arcképeinek gyűjtése. (Hogyan gyűjti Anna az arcképeket a rejtekhelyen? – H.G.)

B. A HELYSZÍN VIZSGÁLATA

Faurisson a szöveg elemzését követően meglátogatja az Anna Frank múzeumot is. Lássuk, mit tapasztal: „Aki olvasta a Naplót, meg fog lepődni, mikor meglátja az Anna Frank házat. Valóságos „üvegházat” fog találni, amely mind a négy oldalról jól látható és megközelíthető. (...) A rengeteg ablaknak és erkélyajtónak köszönhetően a 263-as (az Anna Frank ház- H.G.) és a 265-ös számban lakók nagyon jól láthatták és érezhették (főzéssel járó szagok!) egymást. (...) Összesen kétszáz olyan ablakot számoltam össze – csupa régi építésű ház – amelyekből a lakók ráláthattak az Anna Frank házra. (...) Tíz egymást követő múzeumlátogatóval végeztem el a következő tesztet: Felhívtam a figyelmüket a kertre nyíló kilátásra, és megkérdeztem, szerintük hogyan maradhatott titokban a Frank család ottléte huszonöt hónapon keresztül. Az első meglepetés után (a legtöbb múzeumlátogató egyfajta hipnózisban van a látogatás során) mind a tízen belátták, hogy ez teljességgel lehetetlen. A reakciók különbözők voltak: néhányuk megbotránkozott, míg mások nevetésben törtek ki. Egyikük – szemmel láthatóan sértődötten – megkérdezte tőlem: Miért veszi el az emberektől az illúzióikat?”

Faurisson azt is megállapította a helyszínen, hogy a főépületben valóban nincsen WC, így a munkásoknak Anna és családja rejtkehelyét kellett volna e célból felkeresniük.

C. INTERJÚ OTTO FRANKKAL – 1977. március 24.

Faurisson: “1977. március 24-én felkerestem Otto Frankot lakhelyén, Birsfeldenben, Basel külvárosában. (...) Az interjú Frank úr második feleségének a jelenlétében zajlott le. Rögtön az interjú első percében közöltem Frank úrral, hogy kétségeim vannak a Napló eredetisége felől, aki nem mutatott meglepetést. Azt válaszolta, kész megadni számomra a szükséges felvilágosításokat. (...) Ami leginkább érdekelt, hogy miképpen magyarázza Frank úr a Napló már említett képtelenségeit, illetve valószínűtlenségeit. (...)”

Többször is rákérdeztem, de Frank úr nem tudta megmondani, hogy a szomszédai a 261-es számban mit árusítottak vagy gyártottak. (Ez azért érdekes, mert részben ezek miatt a szomszédok miatt kellett két éven át suttogniuk és lábujjhegyen járniuk – H.G.)

(...) Arra sem emlékezett, hogy az ő házukban takarítónő lett volna. Végül azt mondta, hogy a takarítónő már nagyon öreg volt, és legfeljebb hetente egyszer jött. Erre megjegyeztem, hogy a takarítónő bizonyára meglepődött, mikor a második emeleti folyosón hirtelen megjelent a forgószekrény, amire Frank úr azt válaszolta, hogy a takarítónő sosem jött oda.

Voltam olyan előrelátó, hogy előzőleg megkérdezzem Frank úrtól, vajon közülük valaki takarított-e a hátsó traktuson kívül. A válasza egyértelmű nem volt, így a két válasz logikus eredménye: Huszonöt hónapon keresztül senki sem takarított a második emeleti folyosón.

Ezt a képtelenséget hallván, Frankné közbevágott: “Az lehetetlen! Egy raktárépületben?! Bokáig ért volna a kosz!”

Amihez még hozzátehetjük, hogy mivel a rejtőzködők rendszeresen ezen a folyosón jártak, a felgyülemlett porban igen árulkodó lábnyomokat hagytak volna maguk után... Egyébként is nehéz elképzelni egy afféle „nagyon öreg”, hetente egyszer megjelenő, fantom takarítónőt egy ilyen óriási – és nyilván nagyon koszos – házban.

Itt kell megjegyezmem, hogy Frankné jelenléte rendkívül hasznosnak bizonyult. Frankné nagyon jól ismerte a Naplót és szemmel láthatóan hitt is az eredetiségében. Fájdalmas volt látni a megdöbbenését a férje gyatra magyarázatait hallván. (...)

Frank úr szerint a főépületben dolgozók nem láthatták őket az ablakokra helyezett papírok miatt. Erre

témát váltottam, és megjegyeztem, hogy az áramfogyasztásuk bizonyára jelentős volt, ha a villanyt egész nap használniuk kellett. Frank úr csodálkozva kérdezte: – Hogyhogy? Minek a villany fényes nappal? Mire emlékeztettem, hogy az ablakok le voltak takarva. Erre azt válaszolta, hogy azért annyira nem volt sötét a szobákban. (Lásd kép – H.G.)

Anna szobája ma így néz ki a múzeumban

(...) Megkérdeztem, hogy ezeket a papír takarta ablakokat kinyitották e valaha, ha máskor nem, legalább forró nyári napokon. Frankné egyetértett velem, hogy azok az ablakok is nyitva kellett legyenek időnként. Frank úr nem válaszolt. (...) Frank úr elismerte, hogy a forgószeletrények nem volt semmi értelme, mivel a hátsó traktusnak a földszintről, a kert felől is volt bejárata (A földszint nincs a Naplóban látható tervrajzon – talán éppen ezért? – H.G.), így a szeletrény nem akadályozhatta volna meg, hogy az épületet átkutassák. (...)

A zajok listája megdöbbenetete Frank urat, de különösen Franknét. Frank úr kijelentette: “Kizárt, hogy ott porszívó lett volna!” Mikor biztosítottam, hogy igenis volt ott egy, elbizonytalanodott, és azt felelte, hogy akkor bizonyára az esti órákban használták, mikor az alkalmazottak (a “kívülállók”) már hazamentek. Erre azt vettem fel, hogy a lakatlannak tartott épületből átszűrődő zaj csak még gyanúsabb lett volna az esti órákban a szomszédok számára (a falak “vékonyak”: 1943. március 25.), egyébként meg a Napló világosan déli porszívózásról ír:

1943. augusztus 5, csütörtök:

Ma pedig beszéljünk a déli ebédszünetről. Ilyenkor az egész társaság fellélegzik, mert a raktárból hazamennek a munkások. Fent önagysága egyetlen megmaradt szőnyegét porszívózza. Frank úrtól erre nem érkezett válasz. (...)

Nem kaptam választ az ébresztőórával kapcsolatban sem:

1943. augusztus 4, szerda

Háromnegyed hét: Trrrrrr... a vekker, amelynek megvan az a hajlandósága, hogy a nap bármely órájában megszólaljon... ahogyan a biciklik rejtélyét firtató kérdéseimre sem. (Amit be kellett szolgáltatni, Margot mégis azzal megy a rejtekhelyre – H.G.)

(...) A zöldséges neve, ahogy Frank úr mondta nekem, Van der Hoeven. Frank úr egyértelműen kijelentette, hogy senki sem sejtette az otlétüket, beleértve a raktári munkásokat és a zöldségest is. Ezek szerint utóbbi úgy segít nekik, hogy nem is tud róla!

1944. április 11, kedd

Visszafelé jövet Henk véletlenül éppen a krumplikereskedőnk boltja előtt ment el s elmondta neki, hogy mi történt.

- Tudom – válaszolta az a legnagyobb lelki nyugalommal – tegnap este arra jártam a feleségemmel és láttam, hogy be van törve az ajtó. Feleségem tovább akart menni, de én a lámpámmal bevilágítottam, mire a tolvajok elszeleltek. A biztonság kedvéért nem telefonáltam a rendőrségnek. Azért nem, mert bár semmi bizonyosat nem tudok, sejtek valamit.

A krumplikereskedő bizonyára feltételezi, hogy itt vagyunk, s éppen ezért mindig a déli munkaszünet alatt szállítja ide a krumplit. Derék ember!

Jónéhány kérdés megválaszolatlanul maradt, Frank úr némelyik válasza pedig még súlyosabb ellentmondásokra vezetett. Végül Frank úr egy érdekes válasszal állt elő:

„Faurisson úr, Önnek elméleti és tudományos szempontból tökéletesen igaza van. Száz százalékgig egyetérték Önnel, ezek a dolgok valóban lehetetlenségek. A gyakorlatban mégis megtörténtek.”

(...) Otto Frank nem volt hajlandó megadni Elli címét, azzal az indokolással, hogy Elli “nagyon beteg” és “egyébként sem túl intelligens”, ezért nem is lehetne nagy segítség nekem. (...) Két másik tanúról azt

mondta, hogy van elég bajuk anélkül is, hogy én a kérdéseimmel zaklatnám őket. Ehelyett azt ajánlotta, hogy lépjek kapcsolatba Mieppel és a Kanadában élő Kralerrel (igazi nevén Kugler)."

Talán ennyi elég is Otto Frank süketeléséből. Szerintem a fent idézetek több mint meggyőzőek. Aki további részletekre kíváncsi, az megtalálja az interjút www.ihr.org –on.

D. INTERJÚ A TANÚKKAL

A tanúk: Elli, Miep és Henk (házaspár), Kraler, Koophuis. Ők azok, akik az állítólagos rejtőzködőket segítették a huszonöt hónap alatt. A tanúk természetesen rengeteget nyilatkoztak a háború után, de ahogy Faurisson találóan megállapítja, csupa általánosságokat, mint például: "Gyakran velük ebédeltünk... Néha felszaladtunk egy csésze levesre..." Az egyetlen, aki keresztkérdéseket is feltett nekik, Faurisson volt. Lássuk, mire jutott a következő "tanúkkal": Ellivel, Mieppel, Henkkel és Kralerrel (Koophuis 1959-ben meghalt):

1. Elli, "a leggyengébb láncszem"

5. kép: Elli

Faurisson végül Otto Frank segítségével is megtalálta Ellit, igazi nevén Bep Voskuijlt. 1977. november 30-án interjút készített vele:

Interjú Ellivel

Faurisson : "A huszonöt hónapos rejtőzködéssel kapcsolatos kérdéseimre Elli ilyesféle válaszokat adott: "Nem tudom. Nem emlékszem. Ezt nem tudom megmagyarázni. Slagter, az éjjeliőr? Sosem hallottam róla. (Slagter fontos szerepet játszik az 1944. április 11-i bejegyzésben, amikor betörnek a raktárba, ő hívja ki a rendőröket is. Ellinek tudnia kellene róla – H.G.) A forgószekrény? Igaza van, valóban nem sok értelme volt"

Faurisson : "Megkértem Ellit, hogy írja le nekem az épületet. A főépületről kielégítő leírást tudott adni (látható, hogy valóban ott dolgozott), a hátsó traktussal kapcsolatban viszont meglepő választ adott: Kijelentette, hogy ő mindössze egy éjszakát töltött ott, azt is a rejtőzködők megérkezése előtt. Hozzátette, hogy a részleteket nem figyelte meg, mert meglehetősen ideges volt."

A Napló szerint viszont Elli mindennapos vendég a hátsó traktusban:

1943. augusztus 5, csütörtök

Háromnegyed egy: Telt ház. Megérkezik Van Santen úr, azután Koophuis vagy Kraler, Elli és néha Miep is.

1943. augusztus 9, hétfő

No. 9: Nem lakója a hátsó traktusnak, de asztaltársunk és hozzánk tartozik. Ellinek kitűnő étvágya van. Semmit sem hagy a tányérján és nem is válogatós. Mindenért hálás, s mi már csak ezért is nagyon kedveljük. Vidám, jókedvű, készséges és jóindulatú. Ezek az ismertető jelei.

1943. augusztus 20, péntek

Pontosan fél hatkor a munkások elhagyják a raktárt s mi felszabadulunk.

Fél hat: Elli megajándékoz bennünket az estéli szabadsággal. A házban fellendül az élet. Én előbb még Ellivel felszaladok a konyhába s legtöbbször megkínálom a vacsora utáni csemegével. Alig ül le Elli, ónagysága már elhalmozza kívánságaival; már hallom: „Jaj, Elli, volna egy kérésem...”

1944. március 2, csütörtök

Elli mosogatás közben elpanaszolta anyának és Van Daannénak, hogy mennyire el van keseredve.

1944. január 12, szerda

Két hete újra feljár hozzánk Elli.

Faurisson : “Az interjú végén megkértem Ellit, hogy ha van valamilyen emléke a Frank család rejtőzködésével kapcsolatban –bármilyen apróság, érdekesség, anekdota – ami nem szerepel a Naplóban, azt mesélje el nekem. Elli képtelen volt bármi ilyesmit felidézni.”

Mit ír a múzeum Elliről?

Az alábbi idézetek a www.annefrank.org weboldalról származnak:

“Egy ideges ember

Elli Otto Frankhoz írott leveleiből megismerhetjük Elli személyiségét és a múlttal kapcsolatos érzéseit: “Tegnapelőtt itt járt Bob Wallagh [újságíró], akinek – ha nem is szívesen – interjút adtam. Azt mondta, Mieptől kapta meg a címemet, aki szerint én sokkal többet tudok Annáról, mint ő. Az interjút követő éjszakát álmatlanul töltöttem, másnap meg idegösszeroppanásom volt, ami után még mindig fáj a fejem. (...) Másnap már fél kilenckor felhívtam az újságírót, és megkértem, hogy ne közölje az igazi nevünket, mert ez még sohasem történt meg és ezután sem szabad megtörténnie. (...) Legszívesebben távol tartanám magam mindettől, mert már természetből fogva ideges ember vagyok, az efféle felesleges izgalmakat nehezen tudom elviselni. Még a kellemes dolgoktól is, mint például a meghívások ide vagy oda, valósággal pánikba esem, olyan ideges vagyok néha. Ön tudja, hogy ebben a beszédkésztség hiánya játssza a legnagyobb szerepet. Tudom, hogy Ön mindezt jószándékkal teszi, nagyra is értékelem, és semmi esetre sem szeretnék összetűzésbe kerülni a mi Opektás köreinkkel. (Utalás Otto Frank cégére – H. G.)”

A kapcsolat Otto Frankkal nagyon fontos Bepnek. Otto Frank minden évben ajándékot küld a születésnapjára és a házassági évfordulójára, eléri azt is, hogy 1972-ben valamennyi egykori segítőjük kitüntetését kapjon a Yad Vashemtől. (...) Ezenkívül anyagilag is támogatja Bepet.”

Elli családja

Willy van der Vennen-Voskuijl 2001-ben a nagyanyjáról: “Nem mintha sokat beszélt volna ezekről a dolgokról (az Anna Frankhoz fűződő emlékeiről – H.G.), tulajdonképpen sohasem, de az, hogy a lányát Annának nevezte el, mutatja, hogy milyen fontos szerepet játszott Anne Frank Bep életében.”

Bep lánya az anyjáról: “Családi körben – bár megmaradt nyugodtnak, derűsnek – egyáltalán nem volt csendes. Tudott jóízűen nevetni. Interjúkon jobb szerette Miepnek átengedni a szót.

Bep legidősebb fia, Ton sajnálatosnak tartja, hogy anyja olyan keveset mesélt nekik a történekről. Még őt is meglepte, mikor a Napló tudományos kiadásából arról értesült, hogy anyja valójában jóval többet a rejtőzködőkért, mint amiről neki beszámolt. “Anyám sohasem árulta el ezeket a dolgokat, magában tartotta őket, mint valami titkot. A lehető legkevesebbet beszélt erről. Otto Frank rendszeresen megfordult nálunk, ilyenkor hallottam ezt-azt, de a dolog lényegéről nem anyámtól értesültem.”

Összegezzük:

- Elli semmilyen értékelhető információt nem tud adni Faurissonnak, ellentmondásba is kerül a Napló szövegével.
- A Napló szerint Elli “Vidám, jókedvű, készséges és jóindulatú. Ezek az ismertető jelei.” A múzeum szerint Elli ideges ember, valóságos idegrosncs. Úgy tűnik, Elli idegessége főként akkor jelentkezik, ha Anna Frankról kell beszélnie.
- Elli még a családjának sem beszél Anna Frankról.
- Elli levélben arra kéri az őt anyagilag támogató Otto Frankot, hogy ne kényszerítse nyilvános szereplésekre.

Talán nem véletlen, hogy Otto Frank nem ajánlotta Ellit Faurissonnak: bizonyára attól félt, hogy Elli egy szép napon megtörik, és kiböki az igazságot...

2. Miep, “a hős”

Miep szívesen és sokat mesél Anna Frankról, láthatóan élvezi a hős szerepét. 1987-ben még egy könyvet is megjelentet az emlékeiről. Lássuk a vele készült interjú lényegét (1977. december 2.):

Faurisson : “Miep és Henk sem tudott semmilyen plusz információval szolgálni a rejtőzködők életéről. A kérdéseimre kapott válaszok:

“Azt nem tudjuk, hogy egészen pontosan hogyan éltek. Mi csak egy hétvégét töltöttünk a hátsó traktusban.”

Henk: “Én máshol dolgoztam, de mindennap a lányokkal ebédeltem az irodában, és máskor is beugrottam 15-20 percre beszélgetni velük. ”

Ez – ahogyan a többi válasz is – teljes ellentmondásban áll a Naplóval, mely szerint Henk, Miep és Elli rendszeresen a hátsó traktusban ebédeltek.

1942. október 20, kedd

Közben hétfőn nagyszerűen éreztük magunkat. Nálunk aludt Miep és Henk. (...) Ma reggel igen korán keltem, mert Henknek már fél nyolckor el kellett mennie. Kedélyes reggelizés után Miep is lement.

1943. augusztus 5, csütörtök

Háromnegyed egy: Telt ház. Megérkezik Van Santen úr (Henk teljes neve Henk Van Santen- H.G.), azután Koophuis vagy Kraler, Elli és néha Miep is. (...) Negyed kettő: Kezdődik a tálalás. A lenről érkezők egy-egy csésze levest kapnak, ha van csemege, abból is. Van Santen úr kényelembe helyezkedik a díványon, vagy pedig nekitámaszkodik az íróasztalnak. Mellette az újság, a leveses csésze és legtöbbször a cica is. Valószínűleg tiltakozna, ha a három közül valamelyik hiányozna.

1943. február 5, péntek

Az asztalnál rendszerint feszült a hangulat. A kitöréseket szerencsére megakadályozzák a levesevők. Levesevőknek hívjuk azokat, akik az irodából felszaladnak hozzánk egy csésze levesre.

Miep: “Nem volt ott semmiféle porszívó.”

1943. augusztus 5, csütörtök

Ma pedig beszéljünk a déli ebédszünetről. Ilyenkor az egész társaság fellelegzik, mert a raktárból hazamennek a munkások. Fent önagysága egyetlen megmaradt szőnyegét porszívózza.

1943. november 3, szerda

A porszívó tönkrement. Ezentúl a szőnyeget minden este egy öreg kefével kell csukott ablakoknál, fülledt melegben, mesterséges világításnál letisztítani.

Miep: “A forgószekrény már jóval a Frank család érkezése előtt ott volt.”

1942. augusztus 21, péntek

„Odúnk” csak most lett ám „igazi” rejtekhely. Kraler úr ugyanis jónak látta, hogy egy szekrényel eltakarja a hozzánk vezető ajtót, mert az elrejtett kerékpárok miatt igen gyakori a házkutatás. Persze olyan szekrényel, amely forgatható és úgy nyílik, mintha ajtó volna.

A szekrényt Vossen úr készítette.(Elli apja – H.G.) Időközben ugyanis elárultuk neki, hol vagyunk, s ő nagyon szívesen támogat bennünket.

Miep: “A zöldséges nem szállított nekik semmit. Én vittem nekik a zöldségeket, Elli meg a tejet.”

1944. április 11, kedd

A krumplikereskedő bizonyára feltételezi, hogy itt vagyunk, s éppen ezért mindig a déli munkaszünet

alatt szállítja ide a krumplit. Derék ember!

1944. május 9, kedd

Kraler úr azzal a hírrel állított be ma délben, hogy B.-né, aki azelőtt az üzlet alkalmazottja volt, jövő héten minden délben két órakor az irodába jön kávézni. Mit szólsz ehhez? Akkor azután senki se járhat fel hozzánk, a zöldséges nem hozhatja a krumplit.

1944. május 25, csütörtök

Ma reggel elhurcolták a zöldségesünket, mert két zsidót bűjtatott. (...)

A szegény zöldségest mi is nagyon nélkülözzük. A lányok nem győzik és nem is tanácsos, hogy ők cipeljék a rengeteg krumplit a házba. Most majd még kevesebbet eszünk.

Faurisson: "Az interjú alatt végig az volt az érzésem, hogy Miép rendkívül kényelmetlenül érzi magát. A tekintete kerülte az enyémet. A magatartása hirtelen megváltozott, mikor rátértünk a letartóztatás napjára (1944. augusztus 4.) Látható megkönnyebbüléssel, bőségesen ontotta magából a részleteket a rendőrség érkezéséről és a letartóztatásról."

Faurisson benyomásai:

„Ellivel, majd Mieppel és Henkkel beszélgetve rögtön az az érzésem támadt, hogy ez a három ember nem élt 25 hónapig napi kapcsolatban a rejtőzködőkkel úgy, ahogy az a Naplóban le van írva.

Arról viszont meggyőződtem, hogy Elli és Miép valóban jelen volt 1944. augusztus 4-én, mikor a rendőrség letartóztatta a Frank családot, Kralert és Koophuist.

Elli és Miép makacsul kitértek a 25 hónapos rejtőzködéssel kapcsolatos kérdéseim elől, és igyekeztek újra meg újra a letartóztatás napjára (1944. augusztus 4.) terelni a szót."

3. Victor Kraler (Kugler), a hűséges üzlettárs

Emlékezzünk meg röviden a Kanadában élő Victor Kuglerről, Otto Frank egykori üzlettársáról is, akit Faurisson levélben próbál meginterjúvolni. Kugler sértő hangú válaszlevelet ír Faurissonnak, de a Naplóval kapcsolatos részletekbe nem megy bele. Kugler Faurisson levelét és az ő válaszát továbbküldi Otto Franknak. Valószínűleg a Faurissonnal szemben tanúsított magatartásának köszönheti azt a tízezer dolláros jutalmat, amit egy alapítványtól kap a következő évben (1978) „Anne Franknak és családjának oltalmazásáért a háború alatt”. Ha valóban a Frank család oltalmazásáért jutalmazták, miért vártak vele több mint harminc évet?

Összegzés:

A fenti kis ízelítőből is – Faurisson elemzései ennél jóval terjedelmesebbek – világosan látható, hogy Anna Frank naplója hamisítvány, mégpedig nem is különösebben ügyes hamisítvány. Otto Frank, aki ilyen gusztustalan és kegyeletsértő módon pénzt csinált a lánya halálából, dúsgazdagon, a világ közvéleményének rokonszenvétől övezve, az emberi jogok és a tolerancia védelmezőjének pózában tetszelegve fejezte be életét, az általa kiagyalt történet pedig – jellemző módon – a holokamu-ipar egyik legfontosabb támpillére lett.

Horváth Gábor

Utószó:

Van a témának egy új, igen érdekes mozzanata. Egy holland történész, Carol Ann Lee nemrég egy könyvet írt Anne Frank címmel azon kutatásairól, hogy ki árulhatta el a Frank család rejtékhelyét, mivel ez mind a mai napig homályban maradt és csak feltételezések léteztek. Rengeteg egykori iratot áttanulmányozva arra a meggyőződésre jutott, hogy megtalálta a feljelentőt, aki nem más volt, mint egy holland nemzetiszocialista, aki mellel a Gestapónak is dolgozott. Ezt az illetőt Anton (Toni) Alerstnak hívták. A történetben az a legszebb, hogy Otto Frank személyesen is ismerte Alerst, és már egy évvel a család elbujása előtt, tehát még 1941-ben üzleti kapcsolatba lépett vele. Ennek értelmében Otto Frank

cége – Alers közvetítésével – a német hadsereggel kötött üzleteket. A cég a család elbújása után is tovább működött és tovább üzletelt a németekkel.

A háború után Anton Alers – mint háborús bűnös bíróság elé került, DE OTTO FRANK VALLOMÁSÁNAK KÖSZÖNHETŐEN FELMENTETTÉK. O. F. ugyanis azt vallotta, hogy Alers figyelmeztette arra, hogy el akarják vinni a németek a családot, és jobb lesz, ha elrejtőznek. A történésznő bizonyítja könyvében, hogy Otto Frank erről a történetről is többször hazudott a későbbiekben. A kutatások azt bizonyítják, hogy miközben a Frank család bújkált, a cégük továbbra is működött, még hozzá a németekkel üzletelve. A történésznő arra a következtetésre jut, hogy Alers a háború után megszarolta Otto Frankot, aki akkor már dúsgazdag ember lett a lánya naplója kapcsán befolyt pénzből, hogy nyilvánosságra hozza a németekkel való üzleteléseit. Ezért lépett aztán fel Otto Frank, mint mentőtanú az Alers elleni perben, utána pedig komoly összegeket is fizetett neki a hallgatásáért. Mindebből az derül ki, hogy Otto Frank – mint a zsidók úgy általában – egész életében egy dolgot tartott szem előtt: miképpen lehetne mindenből és minden körülmények között pénzt csinálni.

A leírtak ismeretében nem nehéz felismerni Otto Frank valódi jellemét, amiből egyenesen következik, hogy még a saját lánya szerencsétlen sorsát is mindenképpen pénzre akarta átváltani, ami – az ismert hamisításokkal – sikerült is neki. Ezzel aztán több legyet is ütött egy csapásra: lerakta a holokamu-mítosz egyik legfőbb – érzelmek megnyerésére alkalmas – alapkövét és ezzel a tetejébe hatalmas pénzt is keresett. Egy régi bölcsesség szerint a legnagyobb hazugságoknak csak az első generációt kell túlélnie, utána már mindenki nyilvánvaló tényként fogadja el. Nagyon remélem, hogy a holokamu esetében ez nem így fog működni.

Végül még egy megjegyzés. A holland történésznő sem tudja egyértelműen bizonyítani, hogy a Frank családot aztán Anton Alers jelentette fel a Gestapónál, mert erről semmiféle irat nem maradt fenn. Könyvével inkább – valószínűleg akaratán kívül – azt érte el, hogy még több kételkedés merüljön fel a Frank család történetével kapcsolatban.

Dobszay Károly

Tagged with: [anna](#), [dobszay](#), [frank](#), [holokauszt](#), [napló](#)

[leave a comment](#)

[Lipusz Zsolt: A holokauszt-tagadás motívumai Kertész Sorstalanság című művében](#)

Posted in [Cikkek](#) by admin on július 6, 2009

A legkiválóbb magyarországi „holokauszt-regénynek” kikiáltott Sorstalanság bizony feladja a leckét az írástudóknak. Különösen azoknak, akik számára korunk vallása, a soá megkérdőjelezhetetlen tabutémává lett.

Egyszersmind az is teljes joggal vetődik fel a mű elolvasása után, hogy szerzője járt-e egyáltalán Auschwitzban – hasonlóan sok, sci-fit író sorstársához -, hiszen olyan jelenségek szemtanújaként nevezi meg magát, illetve alteregóját, Köves Gyurit, a főszereplőt, amelyek bizonyos, hogy a regényben megjelenített formában nem léteztek.

Kertész regényében például még azt a Schindler listája című Spielberg-filmből is jól ismert gázkamra-verziót találjuk, miszerint a foglyokat azzal áltatták, hogy fürödni viszik azokba a bizonyos épületekbe, a nagyobb hihetőség kedvéért még szappant is adtak a kezükbe (ugyan minek?), csak hogy a zuhanyrózsákból víz helyett gáz ömlött ki. Ez viszont a mai holokauszt-dogmatikában szereplő Ciklon-B aligha lehetett, azon egyszerű fizikai oknál fogva, hogy lévén ez az anyag granulátum, nem tud kiömleni,

sőt, a zuhanyrózsa járatait eltömíti.

No akkor most mi az igazság gáz-ügyben? Van ezzel kapcsolatban egy másik súlyos aggodalomra okot adó tény is. Nevezetesen az auschwitzi táborokomplexum területén közös a vízvezeték- és csatornarendszer, vagyis egy hálózatra voltak kapcsolva az ún. gázkamrák és az SS-parancsnokság, illetve személyzet épületei és körletei, tehát amennyiben elfogadjuk a jelenleg kanonizált holokauszt-vallás hittételeit, úgy azt is el kell fogadnunk, hogy már az első elgázosításnak áldozatul esett volna a likvidált zsidókkal együtt az egész tábori SS-állomány.

A Sorstalanságból arról is értesülhetünk, hogy volt az auschwitzi éjszakáknak egy varázslatos-miszikus, de egyúttal borzalmas kísérőjelensége: a krematóriumok kéményeiből kicsapó görögtűz, a hatalmas lángnyelvek és milliófelé szóródó szikrák. Mindez egy augusztus 20-ai tűzijátékról szóló tudósítás toposzaként nyilván jól hatna, ám a regénybeli kontextusban egy baj van vele: vegytiszta hazugság. Az erfurti Topf és fiai által tervezett krematóriumok kéményeiből már akkor sem csaptak ki semmiféle lángok, mi több még füstöt sem bocsátottak ki magukból. Lehetséges, hogy Kertész ezen állítását Raul Hilberg holokauszt-történésztől vette, akinek állítása szerint a Birkenaubai érkezők közül sokan hatalmas lángokat láttak előtörni a kéményekből. Nem mellesleg a szövetséges légierő 1944 nyarán több mint 30 alkalommal készített légi felvételeket Auschwitzról, amelyeket a CIA 1979-ben feloldott a titkosítás alól, s ezek a fényképek pusztán létezésükkel cáfolják, hogy füst és láng tört volna elő a kéményekből.

A megsemmisítés-teóriát cáfolja a szerző azzal a regénybeli motívummal is, hogy amikor Köves Gyuri megbetegszik, nem a gázkamrába kerül, mint életképtelen és hasznavehetetlen élőlény, hanem a tábori SS-kórházban gondos orvosi ellátásban részesül teljes felépüléséig.

Jelen sorok íróját igen súlyos kérdések gyötrik: vajon a holokauszt-tagadás büntethetőségének törvénybe iktatása után mi lesz az a hivatalos, kanonizált mérce, melytől nem szabad senkinek sem eltérő álláspontot hangoztatnia? Ki minősül majd a modern inkvizíció előtt eretneknek? Változtathatóak, alakíthatóak-e a hivatalos történettudomány képviselői által a holodogmatika számadatai és tézisei? Amennyiben igen, ezek az urak és hölgyek is börtönbe fognak vonulni? S ha ők nem, mások miért igen? Életbevágó kérdések ezek... Mindazonáltal szerény véleményem szerint a holokausztnak kinevezett történelmi esemény – bármily szentségtörésnek is hangozzék – a parkolási társaságok tevékenységével állítható párhuzamba: itt is, ott is fizetünk a semmiért.

(Kuruc.info)

Tagged with: [holokauszt](#), [kertész imre](#), [sorstalanság](#)

[leave a comment](#)

[Bóhm és Iványi: csak a holokauszt-mese cáfolóit kelljen lecsukni, a komcsik büntetteit tagadhassuk](#)

Posted in [Aktualitás](#), [Hírek](#) by admin on május 31, 2009

Meg kell próbálni megálljt parancsolni a szélsőséges uszításnak és az elharapódzó erőszaknak – mondta Bóhm András vasárnap Budapesten sajtótájékoztatón. Persze nem a magyarok ellen irányuló cigány- és zsidóterrortól beszélt – hanem éppen azok szóvá tevéséről, valamint a holokauszt-mítosz megkérdőjelezhetetlensége elleni tiltakozásról.

A magyarellenes politikus pártjának a holokausztcáfolást büntethetővé tevő törvényjavaslata kapcsán úgy fogalmazott, hogy eddig a szabad demokraták szemben álltak a “gyűlöletbeszéd” szankcionálásával, a holokauszt azonban – számukra – “olyan speciális, a múltunkat képező történelmi esemény, amelynek

hatásai máig érezhetőek”.

Hozzátette: véleményük szerint a cáfolás büntetésére a mai jogi szabályozás elegendő lenne, de ezt a véleményt a bírák a gyakorlatban nem osztják, mert a legtöbb esetben az a válaszuk, hogy nem lehet üldözni a cselekményt, ha az nem egy konkrét személy ellen irányult.

Bóhm András közölte: ha nincs törvényi szabályozás, akkor pótolni kell, erről szól a zsidópártiak törvényjavaslata is.

A sajtótájékoztatón Iványi Gábor, az SZDSZ EP-képviselőjelöltje (akinek az a hobbija, hogy a fajtársaik által likvidált cigányok temetésein a magyarok nevében kéri tőlük a bocsánatot) azt mondta, Magyarország megítélése sok tekintetben kedvezőtlen, mert “szégyenre okot adó, félelmet keltő indulatok szabadultak el”. Azt mondta: “ma 65 éve, hogy országunk több pontjáról vagonokat indítottak Auschwitz felé, és 65 év nem volt elegendő, hogy megszabaduljunk a lelkekben lévő bűntől és nyomorúságtól”.

A volt szabad demokrata képviselő hozzátette: akik szerint a holokauszt-tagadást nem külön kell szabályozni, azok ezt a kérdést próbálják meggyengíteni.

Azt állította: Európa Magyarországot nem vádolja azzal, hogy a kommunizmust nem ítéli meg megfelelően, azzal viszont igen, hogy cigány nemzetiségű vagy zsidó vallási, kulturális gyökerű honfitársainkat nem tekintjük egyenrangú állampolgároknak és hogy velük szemben elfogadhatatlan eszközöket használunk.

Bóhm András helytelennek nevezte a Fidesznek azt a javaslatát, hogy a törvénynek minden önkényuralmi rendszer népirtó cselekedeteiről kellene szólnia. Merthogy “a holokauszt kiemelkedően aljas tett volt”.

Az ideológiai okokat elemezve azt hazudta, hogy a nácik pusztán származásuk alapján gyilkoltak meg embereket, míg a kommunista diktatúra ideológiájában nem szerepel, hogy bármelyik népcsoportot a származása miatt kell kiirtani.

Az antimagyar kinyilatkoztatta: “a holokauszt összemosása bármely más önkényuralmi cselekménnyel a szélsőjobboldalnak tett gesztus lenne”.

(MTI nyomán) – Kuruc.Info

Tagged with: [büntetés](#), [holokauszt](#), [magyarország](#), [revizionizmus](#), [szdsz](#), [törvény](#)

[leave a comment](#)

[Perge Ottó: Eretnek gondolatok a végső megoldásról](#)

Posted in [Cikkek](#) by admin on május 28, 2009

Meglehet, bűncselekményt követek el, mégis bevallom: kételyeket táplálok magamban az úgynevezett “végső megoldás” hivatalos magyarázatával kapcsolatban. Mint mindenkinek pontosan tudnia kellene ezen a Földön, állítólag Adolf Hitler agyában valamikor megszületett a borzalmas elhatározás: ki fogja irtani az összes zsidót Európából, vagy legalábbis az uralma alatt álló területekről. Ez a megsemmisítési terv lenne a “végső megoldás” a hivatalos holotörténelem álláspontja szerint.

Fel kell azonban tenni a kérdést: mi értelme lett volna egy effajta akciónak? Hiszen teljesen nyilvánvaló, hogy az európai zsidóság tömeges kivégzése esetén a náci Németország semmiféleképpen sem tudott volna békét kötni Nagy-Britanniával. Holott pontosan tudjuk: Hitler legfőbb törekvése éppen a Berlin és London közötti kiegyezés nyélbe ütése volt. Még a háború kitörése után is többször tett békeajánlatot a britek számára, akik azonban minden alkalommal durván ellökték a kinyújtott kezét. /A Führer persze gyanította, hogy a Churchill környezetében jelenlévő befolyásos zsidók is hozzájárultak a két nagyhatalom közötti közeledés megghiúsításához./ Hasonlóképpen igyekezett a náci Németország jó viszonyt fenntartani az Egyesült Államokkal.

A háború kitörése után, amikor már az amerikaiak hadifelszerelést is szállítottak a németekkel hadban álló Anglia részére, Hitler szigorúan megparancsolta a hadiflottának: kerüljenek el minden összecsapást amerikai hadihajókkal, és még provokáció esetén se válaszoljanak. Hiszen a náci vezér tisztában volt vele, hogy csakis akkor van esély a háborús győzelemre, ha Amerikát sikerül távol tartani az európai harcoktól, Nagy-Britanniával pedig sikerül egyezséget kötnie. Ha e két fontos feltétel teljesül, akkor lényegében szabad kezét kapott volna Európában, és ellenfelei aligha mertek volna ujjat húzni vele. Miért veszélyeztette volna céljainak elérését azzal, hogy elrendeli az európai zsidóság teljes megsemmisítését, amikor ezzel végképp magára haragította volna a londoni és a washingtoni kormányt? /Akkor még nem tudhatta, hogy mind az USA, mind Nagy-Britannia Németország teljes elpusztítására tör, és semmiféle megegyezésre nem hajlandó./

A hivatalos holotörténészek sok egyéb mellett azt sem tudják megmondani, mikor döntött úgy a Führer, hogy “kiirtja az összes európai zsidót”. Vannak, akik szerint már a 30-as évek végén készen állt a fejében e “végső megoldás” terve. Mások /Így Raul Hilberg, a legfőbb holoszakértő/ minden bizonyíték nélkül azt hirdetik, hogy 1941 nyarán hozta volna meg végzetes elhatározását. De miért éppen 1941 nyarán? Hiszen akkor még mindig reménykedett abban, hogy London leteszi a fegyvert /ha másért nem, azért, mert a Szovjetunió veresége esetén nem marad a kontinensen szövetségese/, az USA-val pedig nem állt hadban, és még bízott a háború megnyerésében. Mi értelme lett volna elért sikereit kockáztatni egy sok millió embert érintő megsemmisítési program beindításával, amely egészen biztosan az amerikaiak háborúba lépését eredményezte volna? Különben is, ekkoriban a németek még joggal hitték, rövidesen diadalmaskodnak, és kedvük szerint rendezhetik be Európát, a zsidókat pedig mind egy szálig kiutasíthatják a kontinensről.

Különös az is, hogy a holovallás papjai azt hirdetik: 1942 januárjában, vagyis a wansei-i konferencián véglegesítették volna a “végső megoldás” részleteit, majd állítólag tavasszal megkezdődtek az első elgázosítások. De miért éppen ekkor kezdődtek meg? Számos történész /köztük például John Lukacs/ állítja: 1941 decemberében, a moszkvai csata kudarca és Amerika hadba lépése után Adolf Hitler tisztában volt vele, a háborút már nem nyerheti meg. Ezért aztán bosszúból elkezdte a kudarcáért fő felelősséget viselő zsidókat legyilkolni – hirdetik egyes holotörténészek. Igen ám, de ha 1941-ben vagy még előbb tervezte el a “végső megoldást”, mint azt szintén mondogatják, akkor mégsem lehet bosszúról szó. De egyébként is: 1941 decembere után Hitler talán tényleg felismerte, hogy a háborúban teljes diadalt aratni nem fog tudni, de egy tisztességes, kompromisszumos békében még reménykedett. Megint csak felmerül a kérdés: miért kockáztatták volna a németek az esetleges megegyezés sikerét a zsidóság megsemmisítésével azután, hogy a teljes győzelem immár elérhetetlenné vált a számukra, és minden korábbinál inkább számításba kellett venniük egy esetleges kompromisszum lehetőségét?

Továbbá 1941 végére az is világossá vált, hogy hosszú, elhúzódó háborúra kell berendezkedni. A hadra fogható német férfiakat szinte mind besorozták a hadseregbe, éppen ezért roppant nagy szükség volt munkás kezekre az otthoni termelésben. Miért akarták volna a nácik legyilkolni azt a több millió zsidót, akik potenciális munkaerőt jelenthettek a számukra? A holovallás papjai is hirdetik, hogy az egészséges zsidókat dolgozni vitték a koncentrációs táborokba, viszont a gyerekeket, betegeket és sok esetben a nőket “kiválogatták”, és a gázkamrába küldték, mert nem vehették hasznukat. De ha így volt, akkor miért

nevezték a zsidó betegek, öregek, nők és gyermekek legyilkolását “végső megoldásnak”? Hiszen legfeljebb “részleges megoldásról” lehetett volna beszélni, mert az egészséges, erős férfiak millióit életben hagyták, mert szükség volt a munkaerejükre.

Nem beszélve arról, hogy minden rabszolgotartó pontosan tudja: nem szabad a rabszolga asszonyát, idős szüleit és gyerekeit megölni, mert akkor semmit sem fog dolgozni többé, fellázad, vagy végez saját magával, vagy egyszerűen megtagadja a munkát, még akkor is, ha ezért agyonverik. Ha mindenétől megfosztották, ugyan mi veszténivalója lehet még az életén kívül? De ugyan mit ér az ember élete, ha bestiálisan legyilkolják a családját? A németek nem voltak ennyire ostobák: rettentő nagy szükségük volt a több millió zsidó munkaerejére a munkatáborokban, akik így vagy úgy, de mégis csak dolgoztak, mert bízhattak abban, egyszer még családjukkal együtt kiszabadulnak. /Még ha ki is telepítik őket szülőföldjükről./ De semmiféle értékelhető munkát nem végeztek volna, sőt, alighanem az életükkel mit sem törődve fellázadtak volna, ha családtagjaikat a náci bestiális kegyetlenséggel legyilkolják.

Végezetül pedig teljesen érthetetlen, hogy ha a józan ész, a logika, és minden értelmes megfontolás ellenére a náci mégis a munkaképtelen zsidók legyilkolása mellett döntöttek /és ezt a folyamatot különös módon “végső megoldásnak nevezték el/ akkor miért csak hat lengyelországi tábort jelöltek ki, mint a genocídium végrehajtásának helyszíneit? A ma hivatalosnak számító holomítosz szerint a következő hat lengyel területen fekvő táborban folyt elgázosítás: Auschwitz, Majdanek, Treblinka, Sobibor, Chelmno és Belzec. Csak ezekben a “megsemmisítő táborokban voltak gázkamrák” – ismerte be a holotörténelem egyik felkent magyarzója /M. Broszat/ 1960-ban. De vajon miért nem építettek gázkamrákat a náci Németország területén fekvő több száz koncentrációs táborban, így például Dachauban, Buchenwaldban, Bergen-Belsenben és másutt? Hogyan számoltak a precíz németek, ha nem gondolták végig, hogy a gázkamrák, a halottak elégetéséhez szükséges tüzelőanyagok, a krematóriumok kapacitását tekintve mennyi idő kell a 4-5 millió, a náci Németország és szövetségeseinek uralma alatt élő zsidók kivégzéséhez?

Ez a folyamat ebben a hat lágerben húsz-harminc évig, vagy tovább is eltarthatott, főleg, ha tekintetbe vesszük, hogy a sobibori, a belzeci és a chelmnoi lágereket legkésőbb 1943 őszén /!/ bezárták. De hát miért zárták be a háború kellős közepén, alig egy évnyi működés után, ha tényleg az összes náci uralom alatt élő zsidó kivégzése volt a céljuk? És miért nem vonták be a “műveletbe” a németországi lágereket? Titokban tartani a lengyelországi táborokban zajló tömeges elgázosításokat sem lehetett volna, hiszen szinte mindegyik ottani láger sűrűn lakott területeken fekszik, egyik sincs elzárva a világtól, legkevésbé Auschwitz, amely egy hatalmas ipari komplexum is volt, ahol igen sok német és lengyel civil is dolgozott az ottani termelő üzemekben.

A kételyekre nem adnak választ a holovallás papjai, ők ugyanis nem állnak le vitatkozni a “holokauszttagadókkal”, vagyis a gondolkodó, a történelmi igazságot kereső emberekkel. /Mert nincsenek érveik./ De ha valami csoda folytán mégis válaszolniuk kellene a főntebb feltett kérdésekre, nagy bajban lennének, és ha nem tudnák bebörtönözni vagy agyonverni az akadémikusodó kérdezőt, akkor a vitát az irracionalitás terepére próbálnák terelni. Éspedig azzal, hogy elismernék: a kételyek jogosak, a “végső megoldás” hivatalosan hirdetett magyarázata körül képtelen ellentmondások sokasága merül föl, de a náci és Hitler tetteit nem lehet logikus érvekkel megmagyarázni, ezek ugyanis “beteges gyűlölettől hajtott”, “őrült emberek” voltak, hazudják, akiknek a cselekedeteiben nem lehet és nem is szabad értelmet keresni. Ezen a ponton világosan látszik a hivatalos holokausztörténelem mélységesen vallásos jellege, és hogy az egésznek a tudományhoz nincsen semmi köze.

Természetesen Adolf Hitler nem volt őrült, hiszen ismerjük a róla szóló orvosi feljegyzéseket, de ami a fontosabb, ismerjük cselekedeteit, amelyek alapján teljesen egyértelműen kijelenthető: roppant racionálisan, logikusan gondolkodó elme volt, akit döntéseiben az érzelmek vagy a gyűlölet kevésbé befolyásolt. Nem volt őrült a többi náci vezető sem. Hogy azután a lassan 70 éve folyamatosan zajló hazug szövetséges propaganda millió és millió embert tévesztett meg a náci Németországgal, illetve a nagy háború eseményeivel kapcsolatban, az egy másik kérdés. A revizionista történészek – vállalva elhallgatást, üldöztetést, börtönt – magukra vállalták az igazság kimondásának kockázatos, de nagyszerű feladatát. Álláspontjuk szerint a németek “végső megoldáson” nem a zsidók tömeges megsemmisítését, hanem a német uralom alatt álló területekről történő kitelepítésüket értették. Értelmes eszmecsere a hivatalos és a revizionista álláspont hirdetői között nem alakulhat ki, mivel az előbbiek nem csupán vitatkozni nem hajlandók, de börtönbe akarják csukni ellenfeleiket, mondván, azok nézeteikkel gyilkosságra buzdítanak. Kérdem én, ki itt az őrült, ki a beteges gyűlölködő?

Perge Ottó – Kuruc.info

Tagged with: [adolf](#), [antiszemitizmus](#), [büntetés](#), [hitler](#), [holokauszt](#), [náci](#), [ottó](#), [perge](#), [törvény](#), [wannsee](#)

[leave a comment](#)

[Amit tudni akarunk Sobiborról, de nem merjük megkérdezni](#)

Posted in [Cikkek](#) by admin on május 25, 2009

Mint arról korábban beszámoltunk, az Egyesült Államok kiadta Németország részére a 89 éves John Demjanjukot, akit “háborús bűncselekmények” elkövetésével vádolnak. A 70-es évek vége óta üldözik őt a cionisták, 1986-ban pedig bíróság elé állították Izraelben, mivel állítólag ő volt a treblinkai tábor “Rettenetes Iván” néven elhíresült egyik őre.

A CIA és a KGB közreműködésével egy személyi adatlapot is fabrikáltak, és őt izraeli tanú is állította: Demjanjuk bizony azonos “Rettenetes Ivánnal”. Az ukrán férfit halálra ítélték. Ám időközben lehullott a vasfüggöny, megnyíltak az orosz levéltárak, és John D. családjának és ügyvédekének sikerült olyan

dokumentumokat találniuk, amelyek minden kétséget kizáróan igazolják: az idős férfi nem azonos a treblinkai lágér szadista őrével, aki egyébként is már 1943-ban meghalt. Vagyis a tanúk nem mondtak igazat, és ország-világ láthatta, a tárgyaláson bemutatott személyi igazolvány hamisítvány volt. Az orosz és amerikai titkosszolgálatok pontosan tudták, hogy John Demjanjuk ártatlan, de a holomítosz hamvadó tűzének táplálása érdekében szükséges időnként egy-egy nyilvános autodafé.

Miután azonban kiderült Demjanjuk ártatlansága, az idős férfit kénytelenek voltak szabadon engedni. De nem engedték ki soha többé a markukból: egyébként is valamiképp ellensúlyozni kellett a látványos kudarcot. Ezért aztán újabb vádat fabrikáltak ellene: 1993 óta azt állítják, hogy nem is Treblinkán volt ő, hanem Sobiborban. Hosszú éveken át gyűjtötték a “bizonyítékokat”, és végül sikerült a még létező demokratikus jogi kereteken átlépve rávenni az amerikaiakat arra, hogy az ukrán férfit szolgáltatassák ki Németország részére.

A cionisták most tehát azzal vádolják Demjanjukot, hogy ha nem is Treblinkán, de Sobiborban igenis őrködött, sőt személyesen kísért a gázkamrákba az áldozatokat. Egészen pontosan 29 ezer zsidó megölésével vádolják, de hogy miért éppen ennyivel, senki sem tudja pontosan megmondani. De hát mit tudunk egyáltalán a sobibori lágerről? A “hivatalos” holotörténész rangját elnyerő Robert Jan van Pelt: *The Case for Auschwitz: Evidence from the Irving Trial* (Indiana University Press, 2002.) című művének 5. oldalán azt írja, hogy a sobibori, treblinkai és belzeci “tömeggyilkosságokkal” kapcsolatos bizonyítékok meglehetősen hiányosak: “Nagyon kevés szemtanú áll rendelkezésünkre, és olyasfajta vallomás sincs, mint amelyet Rudolf Höss tett Nürnbergben az auschwitzzi táborról (habár erőszakkal csikarták ki belőle a vallomását, amiben képtelenségeket mondott, olyasmiket, amelyekről régen nem mernek beszélni a holovallás papjai sem – P.O), ezen kívül nincsenek emberi maradványok és írásos dokumentumok sem.” (Auschwitz esetében sincsenek bizonyítékok – P.O) Amit tehát a sobibori “elgázosításokról” tudunk, az néhány fogoly illetve náci őr “tanúvallomásán” alapszik.

Igen ám, de ezek a “vallomások” nincsenek összhangban sem egymással, sem pedig bizonyos hivatalos jelentésekkel. Már az áldozatok száma körül sincs egyetértés. A Lengyelországi Náci Büntetteket Vizsgáló Bizottság a háború után megállapította: 250 ezer embert gyilkoltak meg Sobiborban. A “hivatalos” holokutató abszolút “tekintélynek” számító cionista Raul Hilberg azonban alighanem a holokauszttagadás bűnébe esett, mert *Az európai zsidóság megsemmisítése* című nagy jelentőségűnek hazudott művében (*The Destruction of the European Jews*, Holmes and Meler, 1985.), a 338. oldalon van képe kijelenti: 200 ezer ember halt meg Sobiborban, ami ugye 20%-kal kevesebb, mint a korábban “hivatalosnak” számító áldozati szám. (Időközben lengyel kutatók is vizsgáldták a helyszínen, akik szintén elképzelhetetlennek nevezték, hogy 250 ezer embert öltek volna meg a lágérben. (Az ő kutatási eredményeik azonban nem hozzáférhetők.)

Igen ám, csak hogy az egyik magát szemtanúnak nevező volt sobibori fogoly, egy bizonyos Moshe Bahir azt állította, 1943 februárjában a lágér német őrei “megünnepezték az egymilliomodik zsidó megölését”. (Az ő tanúvallomásáról olvasni lehet a Miriam Novitch által szerkesztett, *Sobibor: Martyrdom and Revolt* című, a Holocaust Library sorozatban megjelent könyvének 156. oldalán. Moshe Bahir egy 1965-ös perben is tanúskodott, ahol is a tábor több náci őrét is elítélték.) A kérdés tehát ezek után: hányan haltak meg Sobiborban? 1 milliónál is többen, 250 ezren, vagy 200 ezren? Közülük hányan vesztették életüket a rossz egészségügyi körülmények, az éhezés, járványok következtében, és hányat gyilkoltak meg a náci? És vajon az áldozatok közül mennyien voltak a zsidók?

De a sok remekül megfizetett holotörténész azt sem tudta kideríteni eddig, pontosan hány gázkamra volt egyáltalán Sobiborban? Leon Poljakov, “hivatalos” holotörténész szerint öt, amelyek mindegyike 50 négyzetméterre terjedt ki, és 400 embert zsúfoltak be egy-egy kivégzés alkalmával. (Erről lásd Miriam Novitch fentebb idézett könyvének 12. oldalát.) Miriam Novitch viszont úgy tudja (az állítólagos szemtanúk vallomásai alapján, bár Poljakov is csak őrájuk támaszkodhat), eleinte csak 3 gázkamra

létezett, amelyek 10 négyzetméteresek voltak, és csak 50 embert lehetett kivégezni egyetlen elgázosítás alkalmával. Ezért aztán a nácik két, 48 négyzetméteres gázkamrát is építettek, amelyekben 70, sőt 80 fogoly is elfért. Most akkor vajon melyik a "hivatalos" adat a sobibori gázkamrák befogadóképességét illetően? De hogy a képlet még bonyolultabb legyen, a hivatalos holokauszt-kutatás egyik nagy hírnévnek örvendő (és ennek megfelelően számtalan hazugságon rajtakapott) alakja, Yitzhak Arad úgy tudja valahonnan, hogy az első három gázkamra 16 négyzetméteres (!) volt, és 200 embert (!?) is kivégeztek bennük egy-egy alkalommal. (Erről lásd: Yitzhak Arad: Belzec, Sobibor, Treblinka: The Operation Reinhard Death Camps, Indiana University Press, 1987. 31. old.)

Arad szerint 1942 őszén a németek még három további gázkamrát építettek, ugyanakkora méretben, mint a korábbiak. Így tehát Sobiborban hat gázkamra működött – állítja Yitzhak Arad. Hány gázkamra volt tehát, öt vagy hat, és 50, 48 vagy 16 négyzetméteresek voltak? És hány embert gázosítottak el egy kivégzés során végül is? 400-at, 200-at, 70-et, 80-at vagy 50-et? És vajon aki ilyesfajta kérdéseken eltöpreng, az már erőszakos cselekedetekre készül, és verekedni vagy ölni fog? És ne mondja senki, hogy mindez részletkérdés, elvégre több millió ember meggyilkolásával vádolják a németeket, perek sokaságát rendezték már meg, és most is bíróság előtt áll egy öreg ember, aki állítólag 29 ezer zsidó meggyilkolásában közreműködött. Nem alapkövetelmény egy gyilkosság minden apró részletének (pl. a megölték számának, a gyilkos fegyver pontos leírásának, az elkövetés folyamatának) alapos feltárása egy per során?

Sőt, igazából azt sem lehet tudni, pontosan mivel is végezték ki a zsidókat a kamrákban? Az abszolút tekintélynek számító Raul Hilberg azt írja, hogy dieselmotorokból származó gőzzel gyilkoltak a nácik Sobiborban. (Lásd Hilberg fentebb említett könyvének 229. oldalát.) Ezzel szemben Yitzhak Arad egy náci őr vallomására hivatkozva azt állítja, benzinmotorok gőzével öltek a nácik a lágerben. (Lásd Arad fentebb idézett művének 31. oldalát.) Egy állítólag Sobiborban raboskodó fogoly, Jacob Biskubicz viszont a klórgázt nevezi meg a gyilkos eszköznek. (Lásd Novitch idézett művének 121. oldalát) Hella Fellanbaum-Weiss, egy magát szemtanúnak nevező hölgy, valamint az egymillió sobibori áldozatról hazudozó Moshe Bahir szerint is klórral öltek a sobibori gázkamrákban. (Lásd erre nézve Novitch könyvének 50. és 148. oldalát.) Most akkor dízelmotor vagy benzinmotor gőzét vezették a kamrákba, netán klórral végezték ki áldozataikat a németek? Nem mindegy, mert igenis meg kell találni a gyilkos "fegyvert", ha egyszer valakit /ezreket, tízezreket, egy egész népet/ több százezer, sőt több millió ember megölésével vádolnak. Megjegyzem, a hivatalos holotörténészek a klórral történő öldöklésről szóló meséket már szép csöndben ejtették. (Azért ejtették, mert technikailag képtelenség, mint ahogy egyébként a dízel- és benzinmotoros kivégzés is valószínűtlen. Bár akkor miért állítják a szemtanúk, hogy klór volt a gyilkos fegyver? Netalán a tanúvallomások nem megbízhatóak? De hát az egész holosztori állítólagos szemtanúk vallomásaira épül!)

Ráadásul a gyilkosság folyamatáról is ellentétes leírásokkal rendelkezünk. Yitzhak Arad arról beszél, hogy a halottakat egyszerűen kivonszolták egy ajtón (idézett művének 31. oldalán ír erről). Ezzel szemben Moshe Bahir "szemtanú" állítja: a gázkamra "padlójában" megnyílt egy ajtó, és a kivégzettek mind lezuhantak a helység alatt álló "kis kocsikba", amelyek aztán egyenesen a tömegsírba, később pedig a krematóriumokba "szállították" (lóval, vagy emberi erővel) a holttesteket. (Lásd Novitch művének 147. oldalát. Arad pedig arról ír idézett művének 123-124. oldalán, hogy később vasúti sínen gördültek a halottakat szállító kocsik.) Jó lenne, ha hivatalosan tájékoztatnának arról, melyik történet a hivatalos, mert aki mást mond, esetleg még börtönbe kerülhet.

Ha a törvényesség és a jog uralkodna a világunkban, John Demjanjukot bizonyítékok hiányában azonnal felmentenék. Az ügyvédeknek nem lenne nehéz dolguk, hiszen a vád semmiféle bizonyítékkal nem tud előállni. Nincsenek meg az állítólagos áldozatok maradványai, és nincs meg a gyilkos fegyver sem (a sobibori, belzeci és treblinkai tábornak 1943 folyamán a németek a földdel tették egyenlővé a holomitosz legendáriuma szerint). De a vád képviselői nem tudnak megegyezni abban sem, egyáltalán milyen eszközzel történt az emberek legyilkolása? Persze ha a törvényesség és jog uralkodna, nem lehetne

embereket börtönbe csukni azért, mert gondolkodni merészelnek.

Perge Ottó

Tagged with: [áldozatok](#), [gázkamra](#), [holokauszt](#), [ottó](#), [perge](#), [revizionizmus](#)

[leave a comment](#)

[Perge Ottó nyílt levele Gusztoshoz: \$6 - 2,9 = 6?!\$](#)

Posted in [Aktualitás](#) by admin on május 10, 2009

Gusztos Úr!

Azért teszem föl Önnek az alábbi kérdéseket, mert az ún. “holokauszttagadás” büntethetővé tételének Ön az egyik élharcosa Magyarországon. Gondolom, alaposan tájékozódott az ún. holokausztról, és talán némi fogalma van a revizionista történészek érveiről is. Ha nem tudná, ez utóbbiakat nevezi Ön némiképp félrevezetően “holokauszttagadóknak”, holott ők valójában a történelmi igazságot keresik.

Az alábbi kérdések megválaszolása azonban nélkülözhetetlen lesz, ha a holokauszttagadó törvényüket bevezetik.

1. Szeretném tudni, hogy börtön jár-e azért, ha valaki megismétli Martin Broszatnak, a müncheni Jelenkortörténeti Intézet munkatársának a Die Zeit 1960. augusztus 19-i számában /a 16. oldalon/ leírt mondatait?

M. Broszat ugyanis az alábbi kijelentést tette a lapban megjelent levelében: “A Német Birodalom területén lévő koncentrációs táborokban nem volt elgázosítás.” Tehát sem Dachauban, sem Bergen-Belsenben, sem Buchenwaldban, sem másutt. Annak ellenére, hogy az ún. háborús bűnösök különböző pereiben szemtanúk sokasága beszélt az ezekben a “megsemmisítő táborokban” épített “gázkamrákról”, melyekben szén-monoxiddal, Ciklon-B-vel ölték az embereket, de voltak olyanok is, akik elektromos árammal történő kivégzésekről, élve elégetésekről, és hasonló szörnyűségekről számoltak be. Nem tudom, tudja-e Ön, Gusztos Péter, hogy azóta bizony a legtöbb történelemkönyvet is átírták, és pedig M. Broszat fenti kijelentésének alapján.

De ezek szerint ez a sok szemtanú mind valótlanságot állított? És ha ők hazudtak, vagy csupán rosszul emlékeztek, mennyivel megbízhatóbbak a lengyelországi koncentrációs táborokban zajló állítólagos borzalmakról beszámoló szemtanúk? Jogos a kétely, Gusztos úr, hiszen 1945 és 1960 között az állítólagos szemtanúk, és az ő vallomásaikat kizárólagos forrásként felhasználó könyvek, tankönyvek és propagandafilmszövegek hirdettek olyasmit, ami nem történt meg. És ha a sok hazug mesében valaki kételkedni merészelt, elítélték. Mennyivel megbízhatóbbak az auschwitzi, majdaneki, sobibori, treblinkai, belzeci “szemtanúk”, mint azok, akik a Német Birodalom határain belül elhelyezkedő táborokban zajló eseményekről festettek teljesen hamis képet?

2. Bűnnek számít-e, ha valaki felteszi a kérdést: miután 1990-ben “hivatalosan” is 4 milliőről 1,1 millióra csökkentették az auschwitzi táborban elhunytak számát, miképpen lehetséges, hogy az összes, a háború alatt /vagy csak a koncentrációs táborokban?/ elpusztult zsidó száma mégis 6 millió maradt?

Magyarázza meg, Gusztos úr, miként lehetséges 6 millióból elvenni 2,9 milliót úgy, hogy mégis 6 millió maradjon?

3. Ha a szemtanúk, illetve az állítólagos elkövetők vallomásaira hagyatkoznánk, akkor hinnünk kellene a boszorkányokban, akkor Rajk László valóban imperialista kém lenne, Mindszenty József tényleg amerikai ügynök és valutaspekuláns.

A holokausztt kivételével egyetlen történelmi esemény leírásánál sem elégszünk meg pusztán a szemtanúk beszámolóival. Nem beszélve egy bűncselekmény tárgyalásáról, amikor is alapos vizsgálatot végeznek a tett helyszínén, megkeresik a gyilkos fegyvert, és persze a meggyilkoltak tetemét is előássák, a szakértők pedig megszemlélik azokat.

Börtönt érdemel az, aki felveti: ugyan miért nem végeznek szakértői vizsgálatot a megmaradt állítólagos gázkamrákban? Persze talán Ön is tudja, Fred Leuchter és Germar Rudolf /sőt, egy lengyel tudóscsoport is/ vizsgáldott az auschwitzi gázkamráknál, de mivel azt találták, hogy azokban egészen biztosan nem öltek meg embereket Ciklon-B-vel, ezek után nácinak lettek bélyegezve, állásuktól megfosztották őket, egyikük, Germar Rudolf pedig börtönben ül.

Gusztos Péter szerint ez nyilván helyes, de becsukná-e azokat is, akik egy újabb, független vizsgálat elvégzését sürgetik? Nem furcsa, hogy egyetlen holttestet sem találtak, akinek az esetében bizonyítani tudták volna, hogy halálát a hidrogéncianid okozta? Bűn, ha valaki ásatásokat szorgalmaz az állítólagos tömegsírok helyszínén, hogy az áldozatok hozzávetőleg pontos száma és haláluk oka megállapítható legyen? /Még ha a tetemeket elégették volna is, akkor is elképesztő mennyiségű emberi maradványnak, pl. fogaknak kellene lenni a feltételezett tömegsírokban./

4. A történész állításait sosem alapozhatja elfogult szemtanúk beszámolóira, hanem dokumentumokra is szüksége van. Hány évre kívánja bezáratni azokat, akik felhívják a figyelmet: egyetlen írásos parancs, utasítás sincs, amelyben a zsidók gázkamrában, vagy más módokon történő tömeges megsemmisítését rendelnék el?

Erre azt mondják az Önök propagandistái, persze, mert a náci minden bizonyítékot eltüntettek. De a halomban álló haját, a fogakat, az állítólagos áldozatok ruháit, szemüvegeit, használati tárgyait hogyhogy nem tüntették el? És vajon a szemtanúkat miért hagyták életben?

Én nem tudom, járt-e Ön, Gusztos úr, valaha is irattár vagy levéltár környékén. Mert ha járt volna, tudhatná: a lehetetlenséggel határos vállalkozás egy adott ügyvel kapcsolatos minden egyes iratot megsemmisíteni, mert azok a bürokrácia különböző szintjein mind megjelennek, ezenkívül minden egyes ügyiratnak van előirata, utóirata, az egyes dokumentumokat a legelső irat iktatószámához csatolják, léteznek továbbá iktató és mutatókönyvek, stb. A háború körülményei közepette, miközben közeledtek a lengyelországi táborok felé a szovjet csapatok, miképpen voltak képesek a náci ezt az emberfeletti iratválogatást elvégezni? Nem lett volna egyszerűbb felgyűjtani az egész irattárat, mondjuk Auschwitzban? Egyszerűbb lett volna, nyilván, de nem történt meg, mert a lágerben hatalmas mennyiségű dokumentumot találtak az oroszok. Ezeket azóta alaposan átnézték, többek közt az Önök propagandistái is, és egyetlen parancs, utasítás, bizonyítottan emberek megölésére használt gázkamra-tervrajz sincsen. Ha valaki gyanúsnak tartja ezeket a körülményeket, az Ön szerint börtönbüntetést érdemel, Gusztos úr?

5. És büntetni kívánja azt az embert, aki felveti, hogy a hatmillió zsidó elhamvasztásához nem állt rendelkezésre elegendő tüzelőanyag-kapacitás?

Sem az égetőkemencékben használt kokszt, sem pedig az “égetőgödörökben” történő elégetéshez szükséges irtatlan mennyiségű tüzelőfa nem állt rendelkezésre, amit azért tudunk, mivel az auschwitzi tábor felügyelőségének dokumentumai szinte hiánytalanul megmaradtak, és tudni lehet, mennyi koksztot rendeltek, és mennyi tűzifát használtak fel. /Hatalmas erdőirtásoknak pedig nincs nyoma a környéken, ilyesmiről egyetlen szemtanú sem tesz említést./

Bűn tehát, ha valaki kételkedni merészel? És bűn az, ha valaki elgondolkozik azon, hogy vajon mennyi ideig tartott egyetlen elgázosítás? Bűn, ha valaki nem érti, miképpen lehetett a gázkamrába bezsúfolt emberek halálát követő 15-20 perc elteltével gázálarc nélkül vagy akár gázálarcban bemenni azokba a helyiségekbe, úgy, hogy közben a holttesteket kivonszoló egység tagjai nem kaptak halálos mérgezést? Bűn-e, ha valaki rámutat: több napig is eltarthatott 2-3 ezer ember “elgázosítása”, az “aranyfogaik kihúzása”, a “hajak levágása”, majd pedig a holttestek elégetése a krematóriumokban? /Tekintve, hogy egy tetem elhamvasztásához legkevesebb egy óra kell!/ Hogyan lehetséges akkor, hogy a “szemtanúk” vallomásai szerint 1-4 óránként érkeztek a 2-3 ezer fős csoportok a gázkamrákhoz a kivégzésekre?

6. És bűn-e, ha kételkedem az emberi szappan legendájában, a megölt zsidók bőréből készített lámpaernyő meséjében, az elektromos árammal futószalagon történő gyilkolásokban, és a többi képtelennél képtelenebb történetben, amelyeket az egykori foglyok, vagy az Önök propagandistái valaha kiagyaltak?

Majd ugyanezek a propagandisták, illetve ugyanahhoz a cionista körhöz tartozó utódaik az Ön által “holokauszttagadónak” nevezett kutatók érveinek súlya alatt beismerték: évtizedeken át hazugságokkal traktálták a világ közvéleményét. A gázkamrák, a hatmilliós szám, valamint az előre eltervezett népiirtás szándéka azonban továbbra is megkérdőjelezhetetlen. És csak egy nácinak juthat eszébe Ön szerint, hogy feltegye a kérdést: ha hazudtak a szappanról, a lámpaernyőről, az elektromos áramos és a légkalapácsos kivégzésekről, a négymillió auschwitzi áldozatról, és még ki tudja, miről, akkor nem lehet, hogy most sem mondanak igazat? Miért jár börtön annak, aki ezt a teljesen kézenfekvő kérdést fel meri tenni?

7. Nem érzi roppant kínosnak, hogy “liberálisnak”, meg “szabad demokratának” nevezi magát, közben pedig harcol egy törvényért, melynek alapján le lehet csukni azokat, akik egy történelmi kérdésben nem a “hivatalos” álláspontot ismételtetik?

Jó, tudom, álnaiv a kérdés, miként a többi is az, hiszen Ön is ugyanolyan jól tudja, mint én, hogy mi a tétje ennek az egész holokauszt körüli felhajtásnak. Az állítólagos holokauszt Izrael állam létének, valamint a cionista zsidóság világuralmának az alapja, továbbá a hatalmas kárpótlási pénzekről is szó van, amelyeket az elmúlt több mint 60 évben a zsidóság részére kifizettek.

A holokausztra hivatkozva Izrael, illetve a cionisták bármit megtehetnek, üldözhetik és gyilkolhatják a palesztinokat, felvásárolhatják Magyarországot, parancsolgathatnak az USA, az EU és más államok kormányainak, hajmeresztő pénzügyi spekulációkat folytathatnak, egész iparágakat, nemzetgazdaságokat sodorhatnak eladósodásba, válságba, egyszóval mindent megtehetnek büntetlenül, mert aki tiltakozni, ellenállni merészel, az “újabb holokausztot akar”.

A holokauszt nélkül a cionisták világuralma megrendülne, ezért akarja Ön és akarják elvbarátai, állítólagos liberális elveikkel teljesen szembefordulva keresztülerőszakolni a holokauszttagadó törvényt. Így van, Gusztos úr?

Nem tartom valószínűnek, hogy válaszol, mert megfigyeltem, ha olyan kínos kérdéseket tesz fel valaki Önöknek, amelyekre nem tudnak válaszolni, akkor egyből antiszemitázzák és nácizzák az illetőt. Márpedig ugye egy “nácival” az ember nem áll le vitázni.

Én megtenném, bár való igaz: teljesen más világban élünk. Ön 18 évesen belépett az SZDSZ-be, és ezzel bekerült a kiváltságosok közé, abba a rétegbe, melynek tagjai számára nincs válság, nincs munkanélküliség, az állás elvesztésétől nem kell rettegniük, de attól sem, hogy ha elmondja a véleményét, akkor megfenyegetik, megfigyelik, kirúgják a munkahelyéről, és ellehetetlenítik, ha pedig tüntetni mer, kilövik a szemét és bebörtönözik. Gusztos Péternek, gondolom, nincs anyagi gondja, van viszont nyaralója, villája, bankbetétje, gyönyörű autója /nyilván több is/, egzotikus országokban nyaral,

de ne áltassa magát, mert mindezt a sok földi jót nem kiemelkedő tehetségének és munkájának köszönheti /jut eszembe, az egyetemet befejezte már?/, hanem annak, hogy tagja a hazánkat kiárúsító, gyarmati sorba döntő politikai osztálynak, sőt annak a cionista körnek lett az egyik legfőbb szószólója, amely teljes mértékben uralma alá kívánja hajtani Magyarországot.

Ne jöjjön azzal, hogy tőlem, tőlünk kell rettegni, mert pontosan tudja: fordítva áll a dolog, mert az Önök úgynevezett “reformjai” tették tönkre a hazámat, és nehéz sorban élő magyar emberek milliói azok, akik rettegnak, félnek a holnaptól, munkájuk elvesztésétől, és az anyagi ellehetetlenüléstől. Önök biztosra akarnak menni, és ezzel a holokauszttagadó törvénnyel, a régi jó recept szerint, csírájában akarják elfojtani az esetleges nemzeti ellenállást. Gondolja, sikerülni fog?

Perge Ottó, a Kuruc.info munkatársa

Tagged with: [büntetés](#), [gusztos](#), [holokauszt](#), [kérdés](#), [levél](#), [magyarország](#), [péter](#), [törvény](#)

[leave a comment](#)

Holokauszt-katé

Posted in [Cikkek](#) by admin on május 7, 2009

Mi az, hogy holokauszt-tagadás? Egyáltalán, hogy lehet tagadni egy bizonyított és megtörtént eseményt, amely sok millió embert érintett? Akik tagadják, valóban tagadják-e, és ha igen, akkor gazemberek, ostobák vagy neonácik? Ebben az írásban a holokauszt-tagadással kapcsolatban leggyakrabban elhangzó kérdéseket gyűjtöttük csokorba. A témát kevésbé ismerő, a jelenséget csak a média torz szemüvegén keresztül megismerő emberek számára minden válasz itt van. Ha tehát olyasvalakivel találkozunk, aki nem érti, mi is ez az egész, hivatkozhat erre a cikkre. Kiskáténk nem a holokauszt-tagadás érveivel vagy a túloldal ellenérveivel foglalkozik, hanem magát a jelenséget kívánja megvilágítani.

1. Triviális bevezető kérdés: Mit jelent az, hogy holokauszt?

Ezzel a kifejezéssel azt a történelmi eseménysort értjük, amelynek során a II. világháború előtt és alatt a nemzetiszocialista Németországban és csatlós államaiban – így Magyarországon is – a zsidó származású, illetve a politikai okokból megbízhatatlan személyeket állami intézkedés keretében összegyűjtötték, koncentrációs táborokba szállították, ott gázkamrákban, tömegesen meggyilkolták, majd holttestüket elégették, a hamut szétszórták. Ennek során hatmillió ember vesztette életét. A holokauszt szó égőáldozatot jelent. Maga az elnevezés a hetvenes években került elő, az azonos című amerikai tévéfilmsorozat nyomán, amely erről a történelmi eseménysorról szólt.

Hogy mi tartozik a holokauszthoz, és mi nem, történészi körökben is vitatott. Egy német bírósági döntés értelmében például a holokauszt része volt a német városok szövetséges bombázások általi barbár felperzselése. Ezt “Bombenholocaust”-nak nevezik Németországban. A holokauszt-történészek mégsem tekintik annak. Egyes magyarországi vélemények szerint a holokauszt része volt a zsidók munkaszolgálatra hurcolása is, pedig az nem célozta a megsemmisítésüket, mindössze arról volt szó, hogy a zsidók, mint politikailag megbízhatatlan állampolgárok, nem teljesíthettek fegyveres katonai szolgálatot. A fronton természetesen a munkaszolgálatosok is éppen úgy szenvedtek és pusztultak, mint a fegyveres honvédek – a doni katasztrófát nyilván nem kell bemutatni senkinek. Kétségkívül a holokauszt áldozatainak számítanak mindazok a zsidó és nem zsidó áldozatok, akiket a német csapatok a keleti fronton lőttek agyon, és nem szállították őket semmiféle koncentrációs táborba. De akkor vajon miért nem számítanak holokauszt-áldozatnak a szovjet csapatok atrocitásainak, vagy a japánok kínai, koreai inváziójának áldozatai? Van, aki szerint ők is ide tartoznak.

Látható, hogy nem is olyan egyszerű meghatározni, mi volt a holokauszt. Összességében azonban így definiálható: az a népirtás, amelyet 1932 és 1945 között a németek és csatlósai haláltáborokban hajtottak végre.

2. De mit tagadnak a holokauszt-tagadók? Csak nem azt, hogy voltak ilyen haláltáborok? A sok millió áldozatot? A gázkamrákat?

A holokauszt-tagadás igen rossz, szándékosan csúsztató kifejezés, mert a holokausztot nem tagadja senki. Legalábbis épeszű és komoly ember nem. A média és a politikusok szándékosan tesznek úgy, mintha elmebeteg vagy ostoba gazemberek az egész tragédia teljes tagadására, a nácik rehabilitására törekednének. Pedig erről nincs szó.

A holokauszt-revizionisták – mert ez a helyes kifejezés – a holokausztról ápolt ismereteink felülvizsgálatát szorgalmazzák. Egyértelmű ugyanis, hogy jól körülhatárolható érdekkörök a népirtás történelmi tényeinek meghamisításával, az események aránytalan felnagyításával próbálnak óriási pénzügyi, erkölcsi és politikai hasznot leszakítani. Ezek a körök azt állítják, hogy mivel ők e történelmi tragédia túlélőit és vagy azok leszármazottait tömörítik, kárpótlásra jogosultak, egyszersmind követelik Európa valamennyi nemzetétől, hogy sérelmeiket különlegesként, a történelem során egyedülállóként kezeljék, amelyet “nem szabad engedni megisméltódni”.

A holokauszt-revizionisták ezen érdekkörök évtizedek alatt elültetett hamisításait, hazugságait igyekeznek leleplezni, kapcsolataikat felfedni, csalásaikat ellehetetleníteni. Nem csak néhány milliárd dollárról van szó ugyanis, hanem egy globális kulturális jelenségről is, amely alapjaiban befolyásolja az európai-amerikai kultúrkör közbeszédét, társadalmi mozgásterét, mi több, vallási és etnikai hierarchiáját. Azáltal, hogy egy népirtást kiemelték a történelem során – 1945 óta is – előfordult sok száz másik közül, és egyedi névvel, mondhatni, “termékvédjeggyel” látták el, feljogosították az áldozatok utódait – önmagukat – e sérelem nevében aránytalan társadalmi kompenzációk igénybe vételére.

Egy ilyen aránytalan kompenzáció maga Izrael állam létezése és politikája, illetve az Izraelnek nyújtott folyamatos amerikai pénzügyi és katonai támogatás.

3. De akkor most mit tagadnak a holokauszt-tagadók, avagy revizionisták?

A holokauszt-revizionisták elismerik, hogy a harmincas-negyvenes évek Németországában létezett faji megkülönböztetés, faji törvények, és az e törvényekben meghatározottakat valóban deportálták. Nem tagadják a koncentrációs táborok létezését, és azt sem, hogy e táborokban nagyon sokan vesztették életüket éhezés, kemény munka, betegségek, és gyakran kegyetlenkedések, gyilkosságok miatt. Ám ez semmiben sem különbözött más országok akkori gyakorlatától, ezért nem lehet a német táborokat másnak, különlegesebbnek tekinteni, mint szovjet, amerikai vagy brit megfelelőiket. A holokauszt-revizionisták állítják, hogy nem létezett központilag elrendelt és végrehajtott program a táborokba zártak elpusztítására, és ilyen programot nem is hajtottak végre.

Következésképp nem halhatott meg hatmillió ember, és a fentebb említett érdekköröknek nincs jogalapjuk különleges követeléseikre napjainkban.

4. Ilyet csak gazemberek vagy nagyon ostoba emberek állíthatnak! Aki a holokausztot tagadja, biztosan náci!

Politikusok és médiaemberek naponta szajkózzák ezeket a kijelentéseket a politikai korrektség kedvéért. Egyetlen közszereplő sem engedheti meg magának, hogy mást mondjon, mert a fent említett érdekkörök azonnal darabokra cincálnák, és búcsút inthetne a karrierjének. A politikai korrektség szent tehene ennél sokkalta kisebb tabutörést sem enged meg. A holokauszt-mítosz ugyanis messze túlmutat egyszerű tudományos kérdésnél, amit akadémikus vita keretében lehetne eldönteni.

Számos történelmi kérdés van ezen kívül is, amelyeket jelenkori politikai érdekek miatt nem ildomos ma

feszegetni. Próbálja meg például az Európai Unió bármely politikusa felelősségre vonni Oroszországot a kommunista korszak károkozásaiért: másnap nincs földgáz Bukaresttől Londonig. Próbálja meg valaki Szlovákiában azt mondani, hogy az egész ország tulajdonképpen törvénytelenül jött létre, vagy Romániában mondjon hasonlót Erdélyről. Büntetőeljárás fog indulni ellene. Emeljen fel egy “Tibet” feliratú táblát Pekingben, vagy mondja ki a “cigánybűnözés” szót Magyarországon. Mindenhol ugyanaz lesz az eredmény: gazembernek, ostobának és nácinak fogják nevezni, aki “fel akarja dúlni a demokrácia békéjét”. Ilyen tabu a holokauszt kérdése is.

A holokauszt-revizionisták se nem gazemberek, se nem ostobák. Kérdéseket tesznek fel, amelyekre választ várnak. Ehelyett jelzőket kapnak, és felháborodott szemforgatókat, akik börtönért, büntetésért kiáltanak, mintha legalábbis ők ölték volna meg azt a hatmilliót. Európa számos országában valóban bűncselekmény a holokauszt-tagadás – egészen pontosan a holokauszt dogmaként állított “tényeinek” megkérdőjelezése, vagy az állítások pusztá ellenőrzése. Aki felteszi a kérdést, hogyan gázosíthattak el Treblinkában 600 ezer embert egy dízelmotor füstjével, amikor az nem is mérgező, börtönbe kerül, mert megkérdőjelezte a “hiteles szemtanúk” beszámolóját.

A holokauszt-tagadást tiltó törvény álságos voltának egy példája az amerikai Fred Leuchter gázkamraszakértő és a német Rudolf Germar vegyész-mérnök, a Max Planck Intézet doktoranduszának esete. Leuchter az amerikai büntetvégrehajtás vezető munkatársaként több gázkamrát tervezett börtönök számára, amelyekben több halálraítéltek kivégzését hajtották végre. (Ma már nem alkalmazzák ezt a módszert.) A kilencvenes évek elején Leuchter észrevételezte, hogy az állítólagos auschwitz-i gázkamrák teljesen alkalmatlanok állítólagos céljukra. Majd elutazott Auschwitzba, és mintavétellel bebizonyította, hogy a kamrák falán nincsenek cianlerakódások, ellentétben a ruhák tetvetlenítésére használt helyiségekével. Az Egyesült Államokban ugyan nincs holokauszttagadás-ellenes törvény, eredményei publikálása után mégis óriási hecckampány indult ellene. Egész Amerika minden médiuma, az összes megmondóember, véleményvezér és “tekintélyes intézetek” vezetőinek hada kezdte kórusban szidalmazni, rágalmazni, lejáratni, mint “antiszemitát” és “gyűlöletkeltőt”, aki “megbontja a társadalom egységét”, és természetesen “a náccikkal szimpatizál”, amiért egyáltalán eszébe jutott, hogy ilyesmit megvizsgáljon. Külön dokumentumfilmet forgattak róla, amelyet minden egyetemen bemutattak, bár többször újra kellett vágni, mert eleinte az egyetemisták kellemetlen kérdéseket tettek fel a vetítés után. Számos életveszélyes fenyegetést kapott, többször próbálták meggyilkolni. Házassága tönkrement, családja elhagyta. Ám vizsgálata eredményét hiába támadták meg többször is bíróság előtt, mindannyiszor megvédte azt. Végül a tudósok azzal utasították el kutatását, hogy kísérletét nem ellenőrzött körülmények között hajtotta végre.

Néhány évvel ezután azonban Rudolf Germar tudományos alapossággal megismételte Leuchter kísérletét, és ugyanarra az eredményre jutott. Az ő vizsgálatát semmilyen tudományos szempontból nem lehetett támadni. Ezért feljelentést tettek ellene a németországi holokauszt-tagadást tiltó törvény alapján, és a bíróság két és fél év letöltendő börtönbüntetést szabott ki rá! Képzeljük el, milyen nevetséges lenne, ha valakit azért állítanak bíróság elé, mert mondjuk a tatárjárás meg nem történtének bizonyítékait keresi. A bíróság elutasította Germar bizonyítási indítványát, hogy ismételjék meg kísérletét, azzal indokolva, hogy köztudomású dolgokat nem kell bizonyítani. A tudós menedékjogot kért az Egyesült Államokban a szólás és a tudományos kutatás szabadságának sérelmére hivatkozva, de nem kapta meg, kitoloncolták és átadták Németországnak.

Érdekesség a dologban, hogy a kutatást nem saját szakállára, hanem megbízásra végezte el, mint a Max Planck intézet munkatársa, rendes szolgáltatás keretében. A megrendelő egy holokauszt-revizionista író védő ügyvéd volt. Germar elmondása szerint maga sem hitte volna, hogy vizsgálata ilyen eredményre jut.

Nos, így kell szemlélni, amikor politikusok vagy médiaemberek a holokauszt-revizionisták “tudatlanságáról” vagy “ostobaságáról” beszélnek. A legtöbb embernek nincsenek meg azok a mély

történelmi ismeretei, amelyek lehetővé teszik, hogy eldöntsék, mi igaz és mi nem igaz a holokauszt történetéből (vagy bármely más történelmi eseményről, ha már itt tartunk). A csalások leleplezéséhez pontos dátumokat, időpontokat, tényeket kell ismerni és összerakni, nem elég csupán olyan felületes ismeretekkel rendelkezni, amit a Schindler listájából szerez meg az ember. Nem véletlen, hogy a holokauszt-revizionistákat mindenáron gazembernek és erkölcstelennek próbálják beállítani, hiszen elég néhány kérdés, hogy a mély ismeretekkel nem rendelkező, de már megfelelően trenírozott átlagember elgondolkodjon: tényleg, ez hogyan lehetséges?

(Csak egy ilyen kérdés: Mivel fűtötték Auschwitzban a krematóriumokat?)

A legtöbb revizionista egyáltalán nem náci, nem kívánja senki elpusztítását, és főleg nem a holokauszt valóra válását. Egy hazugságot szeretne elkergetni, ami jobban megmérgezi Európa jövőjét, mintha a holokauszt valóban megtörtént volna.

5. De ha nem halt meg hatmillió ember, akkor hová lettek? Köddé váltak?

A holokauszt-dogmatikusok legfőbb “cáfolata” ez a kérdés, amely csak látszólag logikus. Olyasminek a hollétét kéri számon, ami nem létezik. Nem hurcoltak el ugyanis hatmillió embert. Kétségkívül nagyon sokat elvittek, de nem hatmilliót. Már csak azért is, mert 1942-ben a németek megszállta összes területen 3,2 millió zsidót tartottak nyilván. A túlélők jelentős része a háború után nem tért haza, részben tartva a további atrocitásoktól, részben mert nem is igen volt hová. Ezek az emberek különféle segélyprogramok révén az Egyesült Államokba és a frissen megalakuló Izrael államba emigráltak, ahol nevet változtattak. (Vajon honnan lett lakossága Izraelnek 1945 után? Az egzisztenciával rendelkező amerikai zsidók tódultak oda sivatagot felszántani, vagy valószínűbb, hogy a nincstelen, földönfutóvá lett európai holokauszt-túlélők?)

6. Ha tagadjuk a holokausztot, akkor megismétlődik!

Ez is egy ostoba médialözung, de az egyszerű emberek szeretik papagájként ismételtetni, amit a tévében hallottak. Ha az inkvizíciót tagadjuk, az is megismétlődik? Vagy ha a tatárjárást? Trianont? Tibet megszállását? A Tienanmen téri mézárálást? Na és ha nem tagadjuk, akkor soha többé nem lesz ilyen?

A médiamaszlag ismételtetésére, egy történelmi hazugság elterjesztésére egy példa. A rendszerváltás környékén Nemere István írt egy ostoba könyvet arról, hogy nem Jurij Gagarin volt az első szovjet űrhajós, de az igazi első kísérletet eltitkolták, mert baleset történt, és az űrhajós meghalt. Mind a mai napig tudni vélik egyesek, hogy ez “kiderült”, mert “volt róla szó a tévében is”. Ugyanígy lehet visszahallani a holdraszállás tagadásáról okoskodó “szakkönyvek” tartalmát is. Az átlagembernek ugyanis erről a témáról sincsenek mélyreható ismeretei, ezért másokra hagyatkozik. (Mellesleg Nemere Istvánt sosem akarták bíróság elé állítani ürrepülés-tagadásért.)

7. Milyen “bizonyos körök” állnak a háttérben? És mindenhol ott vannak, mi? Ez összeesküvés-elmélet!

Nem összeesküvésről van szó, hanem egy népről, amelynek tagjai igen erős, összetartó közösségtudattal büszkélkedhetnek. Ezek a zsidók. Más népek számára – különösen az egymás torkát elharapó magyaroknak – felfoghatatlan az a zsidó összetartás, szolidaritás, amit ők havrosznak neveznek. Nincs ebben semmiféle összeesküvés-elmélet, egyszerűen csak évszázadok óta törvényszerű, hogy a pozíciót, sikert elérő zsidók igyekeznek saját társaikat maguk mellé emelni minden országban. Ezért vannak hagyományos zsidó szakmák, mint például a média világa, a bankszektor vagy a politika. Magától értetődik, hogy a szintén a zsidóságra támaszkodó holokauszt-lobbi igen nagy átfedést mutat ezekkel a szakmákkal. Azonban a zsidók sem különlegesebbek, közönséges emberek ők is, így pontosan annyi az ostoba, a becstelen és a félművelt közöttük, mint más népek közt. A különbség, hogy ők a félművelteket és a becsteleneket is magukénak tekintik, és ha valakit maguk közül hazudni látnak, szemet hunynak felette, mert nyilván érdekből teszi. Kimondatlan szabály számukra, hogy a “mi kutyánk kölyke” elsőbbséget élvez. Ennyi a nagy összeesküvés.

8. Aha, szóval zsidógyűlöletről szól az egész!

Ha csak ennyit értettél meg ebből a kiskátéból, akkor nem volt értelme elolvasnod. Azt a dogmát böfögöd vissza, amit életed során először beléd neveltek, és nem vagy hajlandó megvizsgálni. a tartalmát Nem baj, ettől még remek átlagember válik belőled, de kérjük, a továbbiakban ne menj el szavazni, és a véleményedet is tartsd meg magadnak, mert értéktelen. Azonban ha képes vagy felülemelkedni homályosan megmaradt általános iskolai tanulmányaidon, és képes vagy valóban pártatlanul megvizsgálni ismereteidet – megengedve akár azt is, hogy ismereteid tévesek vagy hiányosak – akkor van reményed arra, hogy a tények mérlegelésével, hangzatos doktori címetől nem megszédülve, az érvelőnek nem személyét, hanem állításait vizsgálva végkövetkeztetésre juss a holokauszt történetének kérdéseiről.

Forrás: antidogma.hu

Tagged with: [áldozat](#), [holokauszt](#), [kiskaté](#), [revizionizmus](#), [világháború](#), [zsidó](#)

[leave a comment](#)

[Lipusz Zsolt: Őszent Holokausztsága és a realitás világa](#)

Posted in [Cikkek](#) by admin on május 5, 2009

Napjaink hazai közéletében mind gyakrabban hallhatunk az ún. holokauszttagadás problémájáról, a jelenleg regnáló koalíció számára ez tűnik a legfontosabb kérdésnek a hazánk előtt tornyosuló temérdek probléma tengerében. (Melyeket persze működésükkel maguk idéztek elő.)

Tény, hogy tudományosan egyáltalán nem bizonyítható az ún. holokauszt, nevezetesen az, hogy Európa első jóléti államában, a Harmadik Birodalomban valamiféle központi terv vagy elgondolás létezett volna az európai zsidóság kiirtására, s ennek céljából ún. megsemmisítő táborokba (pl. Auschwitz-Birkenau) zsúfoltak össze, majd gázkamrákban semmisítették meg zsidókat. Azon túl, hogy a helyszínen végzett vizsgálatok (Leuchter-jelentés, Germar Rudolf kutatásai) egyértelműen megállapítják, hogy az auschwitzi táborok egyik egységében sem semmisítették meg embereket Ciklon-B-vel, a szövetséges légierő pilótái által 1944 nyarán készített több mint harminc felvétel – melyeket a CIA 1979-ben feloldott a titkosítás alól – is ezt támasztják alá, továbbá semmiféle nyoma nincsen a Harmadik Birodalom hivatali apparátusának működésében, hogy efféle szándék egyáltalán megfogalmazódott volna a nemzetiszocialista párt, az NSDAP, az SS, vagy a birodalom vezetőinek fejében.

A holokauszt-teóriának a racionalitás elemi szabályai is ellentmondanak. Hitler legfőbb törekvése 1943-44 folyamán a rákényszerített háború megnyerése volt, mindent ennek a célnak rendelt alá, így teljességgel értelmetlen cselekedet lett volna részéről 6 millió ember elpusztítása, tekintettel arra, hogy

ezáltal megsemmisített volna egy a rendelkezésére álló gigantikus rabszolga-munkaerőt, amely óriási volumenű hadianyagot, harci eszközt és energiaforrást állíthatott elő a számára, miközben a Reich hadra fogható férfi lakossága a frontokon harcolt.

Amennyiben emberek ipari méretekben folyó, szervezett megsemmisítése, a „világtörténelem legkegyetlenebb, példa nélküli tömeggyilkossága” zajlott volna Auschwitzban, Sobiborban, Treblinkában, Majdanekben, Belzecben és másutt, az amerikai zsidó lobbi, melynek emblematikus alakja maga Rooseveltnél volt, nyilvánvalóan kikényszerítette volna az ott lévő gázkamrák és krematóriumok, valamint a táborokba vezető vasútvonalak lebombázását, hogy ily módon akadályozza meg, vagy legalábbis lassítsa az emberirtás folyamatának szörnyűségét.

Feltételezve azonban, hogy a Führer olyan megmagyarázhatatlan, irracionális gyűlöletet táplált a zsidóság iránt, hogy a háború elvesztésének kockázatát is vállalta, pusztán azért, hogy legfőbb célját, a zsidóság likvidálását végrehajthassa, továbbra is számos probléma vetődik fel a holokauszt-elmélet vonatkozásában. A soá-dogma szerint a németek elképesztő dilettantizmussal hajtották végre a genocídiumot, amely mindennek nevezhető, csak nagyiparinak nem, sokkal inkább céhes, kisipari jellegűnek. Hiszen a hivatalos verzió szerint úgy zajlott le a kiszemelt áldozatok megsemmisítése, hogy miután összezsúfolták az embereket a gázkamrában, az SS-állomány egy tagja a tetőn lévő beöntőnyíláson keresztül Ciklon-B granulátumot juttatott a belső térbe, ahol a gázfejlődés következtében az emberek elpusztultak.

Vajon miért dolgoztak volna a németek efféle kisipari módszerrel, amikor a birodalomnak hatalmas harci gáz-tartalékai voltak? Miért is használták volna a problematikus és rendkívül veszélyes Ciklon-B-t, amely órák múltán is fejleszti még a hidrogén-cianid gázt, amikor a jóval praktikusabb, könnyebben kezelhető és veszélytelenebb (ti. a gyilkosságot végrehajtó szempontjából) széndioxidot is alkalmazhatták volna? Egyáltalán: egy zárt helyiségben összezsúfolódtott embercsoport esetében miért alkalmaztak volna gázt, amikor fél órán belül az oxigén elfogyásával úgymint megfulladt volna mindenki? Tehát a hivatalos holodogma kiagyaloí a Ciklon-B-t nyugodtan kihagyhatták volna vallásuk relikviagyűjteményéből, hiszen elegendő lett volna pusztán egy hatalmas betonhodály, egy jól megvasalt ajtó és egy hatalmas lakat ahhoz, hogy a „holokauszt” az ismert módon bekövetkezzék.

A megsemmisítés-történet ezen túl életszerűtlen azért is, mert Izrael egész eddigi története alapján, különösen a múlt év végi gázai népirtás figyelembe vételével, aligha feltételezhető, hogy amikor a légerekben már mindenki tudta, miért sorakoztatják fel az Isten tudja, hányadik transzportot a virtuális gázkamrák előtt, az emberek engedelmes birkaként hagyták volna magukat vágóhídra hajtani, és soha, seholy, egyetlen táborban sem kíséreltek volna meg szervezett ellenállást, nem kísérelték volna meg az SS táborot őrző egységeinek lefegyverzését, hiszen egyfelől nekik már úgyszemint volt veszítenivalójuk, másfelől ez esetben legalább egy utolsó túlélési esélyt biztosítottak volna a foglyok a maguk számára, s a rosszabbik esetben is legalább ellenállást tanúsítva, harcba esnek el. Ilyen formán a holokauszt-vallás főpapjai mélységesen lenéznek még a saját népüket is, engedelmes nyáj-gyülekezetnek tartva azt. (No persze a gójok permanens büntudatának örökös ébrentartásához, egy modern vallás megteremtéséhez és a végtelenített kárpótlás fizetéséhez ezt az áldozatot meg kellett hozni.)

Azt is fontos hangsúlyoznunk, hogy amennyiben Hitlernek, illetve a náci Németország vezetőinek az európai zsidóság kollektív kiirtása lett volna a céljuk – aminthogy nem volt az -, ezt a szörnyű tervet sokkal praktikusabb módon is megvalósíthatták volna annál az elkövetési módnál, mint amelyet a soá-vallás főpapjai kanonizáltak. Nevezetesen elegendő lett volna dugig tömni minden egyes táborot, amelyeket ráadásul egy kissé keletebbre, az ukrán-orosz pusztákon hoztak volna létre, majd egy szigorúan titkos konspiráció keretében, központi utasításra, megadott időben egyszerre feldübörögtek volna a Luftwaffe bombázóinak motorjai, s a megadott célpontokat gyújtóbombáikkal, egyéb harci- és robbanóeszközök bevetésével porig égették volna. Nos, ez valóban „teljesen eléggő áldozat”, azaz

holokauszt lett volna. Ez a fajta „Endlösung”, azon túl, hogy praktikusabb, sokkal egyszerűbb, kevesebb szervezési feladatot, energiát, pénzt és időt igénylő végrehajtási mód lett volna.

Az egész holokauszt-történet egyébként sem szól másról, mint arról, hogy még a benne hívők is folyamatosan lefelé korrigálják az áldozatok létszámát, valamint szűkítik azt a földrajzi régiót („halálteret”), amelyben feltételezésük szerint a genocídium végbement, ily módon például az 1960-as évek óta a birodalom területén nem szokás „haláltáborokról”, csupán „sima” koncentrációs táborokról említést tenni, az auschwitzi 4 milliós áldozati létszám pedig 1990-ben hirtelen 1,1 millióra zsugorodott. Némi iróniával kijelenthető, hogy 2035-ben az újabb táblacsere alkalmával már „csupán” negyedmilliónyi áldozat lesz, ami azért szép teljesítmény lenne a kezdő 4 millióhoz képest.

A nagy európai polgárháború második szakaszában (1939-1945) infernális szenvedésáradat zúdult az európai népekre, de pokoli gyötrelmeket éltek át a Távols-Keleten Kína és Japán lakói is, teljességgel felesleges tehát egyfajta horror sci-fiként olyan rémségeket kiagyalni és hollywoodi stílusban a fél világra kényszeríteni, amelyek a valóságban soha nem történtek meg. (Jellemző, hogy a „lámpaernyő”, az „emberi zsírból készült szappan” és hasonló baromságok elméletét már a holokauszt „tudósai” sem hirdetik). A megsemmisítés-teória és annak szimbóluma, Auschwitz vonatkozásában elmondható, hogy itt két lehetőség közül választhatunk: vagy egyfajta kontinentális Bermuda-háromszög (éppen három egységből állott ez a komplexum, a központi táboron kívül Auschwitz-II, vagyis Birkenau, illetve Auschwitz-III, azaz Monowitz) létezett, a térségben 1942 és 1945 között, ahol nem hatottak a bolygónk minden más részén érvényes fizikai törvények, vagy pedig a „szemtanúk” és a hololegendárium kutatói egyszerűen hazudnak.

Hiába erőlködnek tehát a parlamenti széksorok között gusztustalan módon politikai másodperc-emberkék meg közéleti vasorrú bábák, s akarják az ún. holokauszttagadást a Btk.-ba beemelni (ilyen alapon az ufó-tagadást is bevehetnék!), egy történelmi tényhez semmi köze nincsen a büntetőjognak, illetve amennyiben egy dekadens korban mégis lehet, az pusztán azt jelzi, hogy egy orbitális hazugságot próbálnak az emberekkel történelmi igazságként elhitetni, amelyről záros határidőn belül úgyis lehull a lepel, s mindenki meggyőződhet róla, mit lepleztek korábban a rendszer hazug, aljas politikusai és főideológusai.

A magunk részéről tiszta lelkiismerettel kijelenthetjük, hogy amennyiben bárki hiteles, megcáfolhatatlan, autentikus bizonyítékokkal és vizsgálati anyaggal áll elő, azt bizonyítván, hogy a holokauszt a zsidó történészek által hirdetett módon és formában bekövetkezett, azonnal bocsánatot fogunk kérni az érintettektől, s visszavonjuk „holokauszttagadó” téziseinket. Addig azonban a legszebb európai tradíciók nyomában engedjék meg nekünk a szabad, inkvizíciós kötelemektől vagy öncenzúrától mentes kritikai gondolkodás szabadsága!

Lipusz Zsolt – Kuruc.info

Tagged with: [antiszemitizmus](#), [birodalom](#), [gázkamra](#), [harmadik](#), [náci](#)

[leave a comment](#)

[Könyvek \(Letölthető\)](#)

Posted in [Gyűjtemény](#) by admin on május 4, 2009

Az alábbi könyvek más oldalakról származnak. Mindegyik magyar nyelvű.

- Richard Harwood – Tényleg 6 millióan haltak meg? > [Letöltöm!](#)

- Paul Rassinier – Odüsszeusz hazugsága > [Letöltöm!](#)
- Ernst Zündel – Holocaust 101 > [Letöltöm!](#)
- Anonymus – Egy hazugsággal kezdődött > [Letöltöm!](#)

Folyamatosan bővítve!

Tagged with: [könyvek](#), [letöltés](#), [olvas](#), [olvasnivaló](#)

[leave a comment](#)

[Older Posts »](#)

Keresés

Kategóriák

- [Aktualitás](#)
- [Cikkek](#)
- [Gyűjtemény](#)
- [Hírek](#)

Friss bejegyzések

- [Amerikai orvosi folyóirat cáfolja a holohazugságot](#)
- [Holokauszt-bűnözés: Anna Frank naplója is hamisítvány](#)
- [Lipusz Zsolt: A holokauszt-tagadás motívumai Kertész Sorstalanság című művében](#)
- [Bőhm és Iványi: csak a holokauszt-mese cáfolóit kelljen lecsukni, a komcsik büntetteit tagadhassuk](#)
- [Perge Ottó: Eretnek gondolatok a végső megoldásról](#)

Archívum

- [július 2009](#)
- [május 2009](#)

Címkék

[adolf](#) [ajánló](#) [anna](#) [antiszemitizmus](#) [Birkenau](#) [birodalom](#) [büntetés](#) [dobszav](#) [film](#) [frank](#) [gusztos](#) [gázkamra](#) [harmadik](#)
[hidrogénianid](#) [hitler](#) [holokauszt](#) [kertész](#) [imre](#) [kiskáté](#) [krematórium](#) [ksh](#) [kérdés](#) [könyvek](#) [letöltés](#) [levél](#)
[magyarország](#) [napló](#) [náci](#) [népszámlálás](#) [olvas](#) [olvasnivaló](#) [orvos](#) [ottó](#) [perge](#) [péter](#) [revizionizmus](#) [sorstalanság](#) [szdsz](#)
[számok](#) [törvény](#) [video](#) [világháború](#) [wannsee](#) [zsidó](#) [áldozat](#) [áldozatok](#)

Legutóbbi hozzászólások

Eddigi látogatók száma

- 7,676 látogató

Bannerek

[Blog at WordPress.com](http://www.wordpress.com). Sablon: The Journalist Szerző: [Lucian Marin](#)

☺